

H í r l e v é l

2022/52
2022.12.30.

ORSZÁGOS MAGYAR BÁNYÁSZATI ÉS KOHÁSZATI
EGYESÜLET
Szakmatörténeti Bizottsága

Évfordulóink 2023. évben

Kérjük T. Olvasókat, ha valakinél az adatok (születési, ill. elhunytási helység és idő) kiegészítésében segíteni van módja, értesítse ezen összeállítás elkészítőjét: név és elérhetőség a jegyzék végén található. Köszönjük!

A jelen „Évfordulóink” összeállításban azokra emlékezünk, akik 25 – 50 – 75 – 100 – stb. évvel ezelőtt születtek vagy hunytak el!

Kikre emlékezünk – T a r t a l o m j e g y z é k

Oldal:

Albu Lajos (1919 – 1973) gépésztechnikus.	15
Baán István (1923 – 1999) kohómérnök, kohóipari gazdasági mérnök	22
Baják Imre (1948 – 1998) gépészmérnök	10

Barsi Károly (1923 – 1985) bányamérnök	27
Bánky Gyula (1923 – 2015) arany-, gyémánt-, vas- és rubindiplomás kohómérnök	24
Bánky József (1898 – 1988) gyémántdiplomás kohómérnök	29
Bánsági György (1923 – 1978) gépésztechnikus	18
<i>Bölcsházai</i> Belházy János (1823 – 1901) bányamérnök, bányajogász	33
Bellusich János (1823 – 1893) bányamérnök, bányatanácsos	34
Bence Pál (1907 – 1973) bányamérnök	12
Dr. Benkovics Ferenc (1926 – 1998) kohómérnök, kohóipari gazdasági mérnök	10
Bercsényi Lajos (1923 – 2005) bányamérnök, bányaiipari gazdasági mérnök	22
Béres Antal (1923 – 2002) aranyokleveles gépészmérnök, gazdasági mérnök	18
Bogdányi Csaba (1941 – 1998) bányagépészmérnök	9
<i>köveskálai</i> Borbély Lajos (1843 – 1923) kohómérnök	23
Breuer György (1858 – 1923) bányamérnök	24
Buzánszky Albin (1923 – 2016) kohómérnök	22
Czimeg János (1823 – 1876) bányamérnök	34
Czintula László (1923 – 1982) bányagazdasági üzemmérnök	23
Császár Pál (1892 – 1973) bányamérnök	15
Csehné Bozó Katalin (1948 – 2013) vas- és fémkohász-mérnök	16
Csillag Zsolt (1939 – 1998) bányamérnök	9
Dehény Zoltán (1920 – 1998) bányamérnök	7
Dévényi György (1923 – 1975) kohómérnök	25
Eötvös Loránd (1848 – 1919) báró, kísérleti fizikus	33
Farkasdy József (1898 – 1969) bányamérnök	31
Felföldi Zoltán (1921 – 1998) aranydiplomás kohómérnök	11
Fekete László (1924 – 1998) gépészmérnök	11
Dr. Fekete Sándor (1916 – 1973) bányamérnök	13
Fischer Károly (1873 – 1918) kohászmérnök, vegyész	31
Dr. Galambos Sándor (1923 – 1987) jogász, fémkohászati szakosztályunk vezetője	26
Galauner Béla (1910 – 1998) gyémántdiplomás fémkohómérnök	12
Dr. Gedeon Tihamér (1898 – 1967) vegyészmérnök, bauxitkémikus	30
Dr. Geleji Sándor (1898 – 1967) kohómérnök, egyetemi professzor	29

Gellért Jenő (1889 – 1948) fémkohász	16
Dr. Halász Tibor (1924 – 1998) általános mérnök	8
Hargitay Sándor (1898 – 1975) gépészmérnök	28
Hauch Antal (1823 – 1903) bányamérnök	34
Herczeg István (1923 – 1985) közgazdász	25
Hesz János (1932 – 1973) kohómérnök	13
Horvai Ádám (1929 – 1998) bányageológus-mérnök, bányaiipari gazdasági mérnök	10
Dr. Husz Nándor (1914 – 1998) gyémántokleveles bányamérnök	11
Iski Károly (1930 – 1998) bányagépészmérnök	11
Jeney Tibor (1923 – 1995) öntész, alumínium-harang feltalálója	26
Dr.h.c. Káldor Mihály (1924 – 1998) kohómérnök, egyetemi tanár	7
Kerekes Jenő (1929 – 1998) bányamérnök	6
Dr. Kiss Ervin (1923 – 1991) kohómérnök, műszaki tudományok kandidátusa	20
Kozma Rezső (1931 – 1998) bányagépészmérnök	6
Lánczky József (1910 – 1998) kohómérnök	9
Lányi Ödön (1880 – 1973) vasdiplomás bányamérnök	15
Lelkes István (1923 – 1970) bányamérnök	27
Lovász András (1921 – 1998) bányamérnök	8
Dr. Macher Frigyes (1923 - 2005) kohómérnök	24
Mankher György (1923 – 1998) gépészmérnök	19
Kissármási Mály Sándor (1848 – 1929) bányamérnök	33
Mayer János (1923 – 2000) vegyészmérnök	22
Dr. Michnay Árpád Endre Gyula (1879 – 1973) vasdiplomás bányamérnök	14
Dr. Milasovszky Béla (1900 – 1973) bányamérnök, egyetemi tanár	14
Miskey Kálmán (1927 – 1998) bányamérnök	9
Molnár József (1894 – 1973) gépészmérnök	13
Müller László (1898 – 1964) bányamérnök	30
Mydló Antal (1923 – 2017) kohómérnök	24
Dr. Nagy Zoltán (1923 – 2014) kohómérnök	20
Dr. Nahoczky Alfonz (1898 – 1979) vaskohómérnök	30
Németh Antal (1923 – 1999) kohómérnök	23
Osváth István (1923 – 1989) bányamérnök	21

Paládi Ferenc (1923 – 2002) bányamérnök	28
Pallós Károly (1948 – 1980) bányamérnök	18
Papolczy Lászlóné (1923 – 1984) bányaiipari technikus	19
Pataricza Imre (1923 – 1976) építészmérnök	18
Pauer Gyula (1873 – 1937) bányamérnök	32
Péter László (1928 - 1998) kohómérnök	7
Pikó Mihály (1951 – 1998) gépészmérnök	10
Plotényi Géza (1881 – 1923) bányamérnök	26
Pokker Ernő (1901 – 1948) bányamérnök.	17
Polgár György (1948 – 1976) kohómérnök	17
Póra János (1873 – 1942) bányamérnök	32
Pöschl Ede (1820 – 1898) bányamérnök, akadémiai tanár	30
Réti Vilmos (1923 – 2001) aranydiplomás kohómérnök	19
Révfalvy János (1923 – 1971) bányaművelő mérnök	21
Riedl Rezső (1948 – 2015) kohómérnök	16
Rusznayk Géza Tibor (1923 – 2006) kohómérnök	18
Rutkai (Ruttkay) István (1923 – 2004) bányatechnikus	21
Reich Henrik (1852 – 1898) bányagondnok	28
Sághy Ferenc (1923 – 1979) főelőadó	21
Sántha János (1923 – 1990) kohómérnök	27
Sebe Bertalan (1923 – 1990) kohómérnök	19
Seyfried Gyula (1917 – 1998) aranyokleveles bányamérnök	6
Simon Lajos (1945 – 1998) bányamérnök	10
Simon Sándor (1923 – 1989) kohómérnök, egyetemi tanár,	25
Sípos Ákos (1948 – 2012) kohómérnök	17
Solt Richárd (1903 – 1973) fémkohómérnök	14
Dr. Somoskéri Ödön (1885 – 1973) aranydiplomás bányamérnök	13
Schäfer Henrik (1920 – 1998) bányamérnök	8
Schmidt Eligius Róbert (1902 – 1973) bányamérnök, geológus	14
Schmidt Nándor (1830 – 1898) bölcseész	28
Szablyár Péter (1948 – 2013) geológus, kohómérnök, barlangkutató, helytörténész	17

Szakál Sándor (1923 – 1977) bányamérnök	27
Szalai Béla (1898 – 1979) gépészmérnök	31
Szalai János (1948 – 2017) vas- és fémkohómérnök	16
Szamosi Gyula (1898 – 1982) vaskohómérnök	30
Szeőke Imre dr. (1873 – 1920) bányahatósági főtanácsos	31
Szili József (1923 – 1985) bányamérnök	26
Szóke Barna (1923 – 1986) közgazdász, bányaiipari technikus	19
Szóke Károly (1923 – 1993) bányamérnök	20
Szóllósy Ferenc (1923 – 1987) bányamérnök	24
Szuromi Béla (1934 – 1998) bányamérnök, bányaiipari gazdasági mérnök	7
Dr.h.c.dr. Tarján Gusztáv (1907 – 1998) vasokleveles bányamérnök, MTA tagja	8
Tavy Géza (1886 – 1973) gyémántdiplomás bányamérnök	14
Tárkányi László (1923 – 1976) bányamérnök	20
Tóth Ferenc (1933 – 1973) bányamérnök	15
Dr. Tóth József (1940 – 1998) bányamérnök, munkavédelmi szakmérnök	7
Orlaj-töréki Törék László (1873 – 1947) bányamérnök,	32
Vereczkei Lajos (1910 – 1998) bányatechnikus	6
Viczena János (1923 – 1986) bányatechnikus	25
Villányi Ferenc (1898 – 1969) bányamérnök	29
Vincze József (1923 – 2002) bányamérnök	25
Virágh János (1923 – 1982) bányamérnök	26
Vizer Vilmos (1873 – 1945) bányamérnök, műszaki fejlesztő	32
Wágner András (1935 – 1998) bányamérnök	11
Wietorisz Róbert (1895 – 1973) bányamérnök	13
Zátonyi László (1923 – 2005) kohómérnök	20
Zorkóczy Béla (1878 – 1975) gépészmérnök, egyetemi tanár	29
Zsigmondy Béla (1848 – 1916) gépészmérnök	33

... és események, amelyekre szintén emlékezzünk!:

1973. augusztus 14: a Dunai Vasmű folyamatos acélöntödéjének ünnepélyes üzembehelyezése	14
1973. augusztus 29: az Ózdi Kohászati Üzemek folyamatos bugaöntödéjének avatása	15

1948. április 7: Sújtólégrobbanás Pécsbányán

16

1823: Bólyai János tudományos felfedezése

38

1998-ban – 25 éve – történt:

- január 1. † **Vereczkei Lajos** (Pécs) bányatechnikus. Bányászcsaládban született, már dédapja is a pécsi bányáknál dolgozott. Elemi iskoláit szülőhelyén végezte. Még nem volt 15 éves, amikor a föld alatti takarítófiúként a Szent István aknán, majd csillés, segédvájár, vájár, előmunkás beosztásban a Ferenc József aknán dolgozott. 1930-33 között elvégezte a pécsbányatelepi Magyar Királyi Bányászati és Mélyfúrási Szakiskolát, ezután szállítási felvigyázó – később aknász, 1936-tól Tokod-Altárón, majd az Ó-dorog bányaüzemben. 1940-től Ebszönybányán bányavezető. A háború után is sok bányaüzemnél vezető: Főaknász – műszakmester – bányamester – főbányames-ter – bányaüzem vezető – 1954-től a Pécsi Szénbányászati Tröszt igazgatója. 1957. január 1-én politikai okokból felmentették, majd különböző beosztásokban dolgozik 1968 elején történő nyugdíjazásáig. Az OMBKE-nek 1963-tól lelkes tagja volt elhunytáig. (* 1910. július 30 – Mecseknádasd)
- január 10. † **Kerekes Jenő** (Budapest) bányamérnök. Bányászcsaládban született, már 15 éves korában csillésként dolgozott. Munka mellett végezte a középiskolát, majd érettségi után felvették a szovjet Szverdlovszki Bányászati Egyetemre, ott szerezte diplomáját. 1956-tól a pécsi szovjet-magyar érdekeltségű uránércbányászatnál dolgozott 19 éven át: beosztott mérnök – bányamester – vállalati műszaki titkár – üzemvezető főmérnök beosztásokban. 1974 végén kinevezték a Bányászati Aknamélyítő Vállalat igazgatójának, mely vezetése alatt külföldön is elismert céggé vált. 1963-tól volt az OMBKE tagja, ezen belül két cikluson át a budapesti bányász szervezet elnöke. Egészsége megromlott, ezért 1988-ban nyugdíjazását kérte. (* 1929. november 25 – Tatabánya)
- január 17 † **Kozma Rezső** (Tatabánya) bányagépészmérnök. Szülővárosában végezte az elemi és középiskoláit. Még Sopronban kezdte egyetemi tanulmányait, majd az egyetem Miskolcra költözése után 1949-53 között ott fejezte be. Oklevelével a Tatabányai Szénbányászati Trösztnél kezdett dolgozni és élete, munkássága összeforrt e vállalat életével. Kezdett az Újtelepi Gépüzemben, majd különböző üzemeknél. Jelentős szerepe volt a Haldex szénmosási technológia bevezetésében Lengyelországban is. 1967-1983 között gépészeti osztályvezető, a vállalatnál ezen években még jelentős fejlesztések valósultak meg, amiben nagy szerepet játszott. 1990-től feladatult kapta a felszámolt bányák berendezéseinek értékesítését. 1992-ben vonult nyugdíjba. 1954-től volt egyesületünk tagja, gyakran tartott ismeretterjesztő előadásokat és szervezett bánya- és gyárlátogatásokat. (* 1931. április 26 – Kaposvár)
- január 24 † **Seyfried Gyula** (Budapest) aranyokleveles bányamérnök. Édesapja bányakapitány volt, majd Miskolcon a kapitányság vezetője. Az elemi iskolát szülővárosában, a középiskolát Miskolcon végezte. 1935-ben iratkozott be az Egyetem soproni karára, ahol 1940-ben kapta meg oklevelét. Mérnöki munkásságát a nyirádi bauxitbányában kezdte, majd Tatabányára később Petőfibányára került, ahol műszaki igazgató lett. 1950-ben vizsgálati fogságba vetették, ugyan felmentették, de vezető nem maradhatott. 1951-53 között a Bányagépalkalmazási Kísérleti és Kutató Intézetbe kerülve több bányaüzemnél folyt képkísérleteket felügyelt. Ezek után még több

bányavállalatnál működött főleg a bányaművelési technológiák és gépesítés terén. 1942-től volt az OMBKE tagja folyamatosan, ahol különböző tisztségekben szolgálta az egyesületet, 1990-ben tiszteleti taggá választották. (* 1917. július 9 – Pécs)

- január 28 † **Szuromi Béla** (Miskolc) bányamérnök, bányaiipari gazdasági mérnök. Az általános iskolát szülőhelyén végezte, a középiskolát és az egyetemet Sopronban, illetve Miskolcon. Egyetemi éveit meg kellett szakítani anyagi gondok miatt, ekkor egy évet a Rudabányai Vasércbányában fizikai munkásként dolgozott oklevelét 1959-ben vehette át. Első munkahelye a felnémeti mészkőbánya volt, de néhány hónap után visszament Rudabányára, ahol folyamatosan dolgozott nyugdíjazásáig. Kezdett a műszaki osztályon beosztott mérnökként, majd bányauzem vezetője volt, következett a műszaki majd a termelési osztály vezetése. 1986-ban a 105 éves nagyüzemi vasércbánya utolsó főmérnöke lett. Nyugdíjasként haláláig igazgatta a rudabányai Érc- és Ásványbányászati Múzeumot. Egyesületünknek 1960-tól volt aktív tagja. (* 1934. február 11 – Rudabánya)
- március 8. † **Dehény Zoltán** (Salgótarján) bányamérnök. Szülővárosában érettségizett. 1942-ben iratkozott be a József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem soproni Bányamérnöki Karára, majd katonának hívták be. Hadifogságból 1949-ben szabadult, folytatta tanulmányait és 1952-ben kapta meg oklevelét. Ezt követően Miskolcon és Sopronban volt tanársegéd. 1960-ban került Salgótarjánba, a Nógrádi Szénbányászati Tröszt Tervező Irodáján, majd a Biztonságtechnikai Osztályon dolgozott. 1950-től volt egyesületünk tagja. (* 1920. július 22 – Sümeg és *itt is helyezték örök nyugalomra.*)
- március 13 † **Dr.h.c. Káldor Mihály** (Budapest) kohómérnök, egyetemi tanár, tanszékvezető. Elemi iskoláit Brennbergbányán, gimnáziumi tanulmányait Budapesten végezte. 1948-ban Sopronban jeles minősítésű oklevelet vehetett át. Első munkahelye Csepelen volt, ahol munkaköre anyagvizsgálati, metallográfiai feladatok megoldása volt. 1949-ben már Miskolcra helyezik és így az akkor létesülő egyetem alapítói közé tartozott. Foglalkozott mindennel, amire az egyetemnek szüksége volt. 1957-ben az akkori Metallográfia Tanszékre kerül adjunktusként – később docens – majd 1964-től egyetemi tanár és közel húsz éven át tanszékvezető. Nyugdíjazása – 1991 – után a Budapesti Műszaki Egyetemen tudományos tanácsadó. 1948 óta volt az OMBKE tagja. (* 1924. december 24 – Budapest)
- április 9 † **Dr. Péter László** (Miskolc) kohómérnök. Szolnokon nevelkedett és végzett gimnáziumot, mely után Sopronba került az egyetem Kohómérnöki Krára, ahol 1952-ben szerzett vaskohómérnöki oklevelet. Diplomájával a Miskolcon a kémiai tanszéken kezdett dolgozni tanársegédként. Vonzódott az analitikai kémia műszeres területei felé és az emissziós színképelemzés volt fő kutatási területe: erre oktatta a hozzá kerülő hallgatókat évtizedeken át. 1990-ben vonult nyugdíjba, de tapasztalatait nyugdíjasként kamatoztatta hat éven keresztül a Metalcontrol Kft.-ben. Az OMBKE mellett más tudományos egyesületnek is tagja volt. (* 1928. ?? – Szolnok)
- április 19 † **Dr. Tóth József** (Veszprém) bányamérnök, munkavédelmi szakmérnök. Középiskoláját Debrecenben végezte, majd a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karán tanult. Bányaművelő mérnöki oklevelet 1964-ben kapott. A Borsodi Szénbánya Vállalat Szuhavölgyi bányauzemében kezdett dolgozni beosztott mérnökként, majd 1967-től műszaki fejlesztési és beruházási előadó lett. Volt műszaki ellenőr, majd 1969. február 15-től, Szeles aknavezető főmérnökének nevezték ki. 1976. október 15-én, Tatabányán, a Magyar Szénbányászati Tröszt termelési osz-

tályán kapott területi főmérnöki beosztást. Két év múlva, 1978. augusztus 1-től, a Nógrádi Szénbányák széntermelési főmérnöke, majd november 1-től műszaki vezérigazgató-helyettese lett. Jelentős szerepe volt a keretes önjáró fejlesztésszámítógépek és a gumihevederes személyszállítás megvalósításában. 1985. november 1-től, az Országos Bányaműszaki Felügyelőség bányászati osztályának lett a vezetője, majd 1988. április 1-től, elnökhelyettese. 1986-ban avatták műszaki doktorrá. 1993. július 8-tól, vonult nyugállományba. 1963-tól tevékeny részt vállalt az OMBKE Bányászati Szakosztályának munkájában, öt éven keresztül a nógrádi szervezet elnöke volt. (* 1940. október 6 – Debrecen)

május 14 † **Dr. Halász Tibor** (Budapest) általános mérnök. Általános és középiskolai tanulmányait szülővárosában végezte, majd a József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem mérnöki és Építésmérnöki karán nyert oklevelet 1950-ben. Pályája elején a MÁV-nál, a Vasútépítő Vállalatnál, a Közlekedési és Postaügyi Minisztériumban és a Betonútépítő Vállalatnál dolgozott. 1960-ban került közelebb a bányászathoz, amikor a Szénbányászati Földkotró Vállalat, illetve a Külszíni Szénbányászati Vállalat főmérnöke lett és munkája a lignitkülfejtések felé irányult. 1963-ban kinevezték a Mátravidéki Szénbányászati Tröszt vezérigazgatójává. 1974-től nehézipari miniszterhelyettes és utolsó munkaterülete a tatabányai szénbányászat, ahonnan 1984-ben nyugalomba vonult. 1965-től volt egyesületünk megbecsült tagja. (* 1924. február 26 – Szombathely)

május 29 † **Schäfer Henrik** (Tapolca) bányamérnök. Oklevelét 1951-ben Sopronban szerezte meg, ahol rövid ideig tanársegéd volt. Pár évig a Bányászati Aknamélyítő Vállalatnál dolgozott, majd 1958-tól nyugállományba vonulásáig – 1981-ig – a Bakonyi Bauxitbányánál. Itt volt a vállalat főmérnöke, beruházási osztályvezetője, műszaki-gazdasági tanácsadója és mérnökség vezetője. (*E sorrend a nekrológból átvéve!?*) Az OMBKE-nek 1959 óta volt tagja, a helyi szervezet rendezvényeit nyugdíjasként is rendszeresen látogatta. (* 1920. december 24 – Belecska/Tolna megye)

június 6. † **Lovász András** (Gyöngyössolymos) bányamérnök. Hétgyermekes bányászcsaládban született, elemi iskoláit otthon végezte. Ezután kőbányában dolgozott, majd kőfaragó lett. 1942-ben behívták katonának, fogságba esett, csak 1948-ban térhetett haza. 1949-ben szakérettségizett, tanult a munkásakadémián és 1953-ban kapott oklevelet. Tanulmányai idején már a szakminisztériumban dolgozott, oklevelével a Mátrai Ásványbánya Vállalathoz került különböző beosztásokba. 1964-től a Mátravidéki Szénbányászati Tröszt műszaki osztályán folytatja munkáját. Főleg robbantástechnikai feladatok adják munkáját, a földalatti bányák bezárása után ilyen munkát a külszíni bányák is adnak, itt robbantástechnológus és a robbantóanyag-raktár vezetője. Egyesületünknek 1955-től volt tagja. (* 1921. november 27 – Gyöngyös-solymos)

június 9 † **Dr.h.c.dr. Tarján Gusztáv** (Miskolc) vasokleveles bányamérnök, MTA tagja. Alap- és középfokú tanulmányait szülővárosában végezte. 1929-ben a soproni bányász- és erdőmérnöki főiskolán lett bányamérnök. A bányamérnöki képesítés után először az érc- és szénelőkészítési tanszéken napidíjas gyakornokként tevékenykedett. Később az állami ércbányászatban helyezkedett el, 1939 és 1941 között a csucsomi antimonbányában beosztott mérnök, majd üzemvezető főmérnök. 1941-ben visszatért az egyetemre, ahol az érc- és szénelőkészítési tanszéken intézeti tanár volt. 1943-ban nyilvános rendkívüli tanárrá, majd 1943-tól nyilvános rendes tanárrá nevezték ki. 31 esztendeig vezette 1972-ig a Miskolci Egyetem -a többszöri névváltozáson átment-Ásványelőkészítési Tanszékét annak egyetemi tanára, majd nyugállományba

vonulása után a tanszék tudományos főmunkatársa volt. 1951 és 1969 között az OMBKE alelnöke volt. (* 1907. március 16 – Sopron)

- július ??
(19-én
temették)
- † **Lánczky József** (Budapest) kohómérnök. Már édesapja is Selmecen végzett kohómérnök volt, aki a szentkeresztbányai vasgyárban dolgozott. Így a családi környezetből eredőleg a kolozsvári középiskola után számára is Sopron következett és 1938-ban oklevelet kapott. Üzemi gyakorlati munkáját a budapesti Hubert és Siegmund gyárban kezdte, majd a Rimamurány-Salgótarjáni Vasmű Rt. ózdi gyárába került az anyagvizsgálati és metallurgiai osztályra. A háború utáni helyreállításokban a nagyolvasztók újraindításában is részt vett. 1949-től az akkor létrehozott műszaki ellenőrzési szervezet felállításával is megbízták. Hivatali munkája mellett oktatott is a NME ózdi esti tagozatán. 1962-ben „népgazdasági érdek”-ből áthelyezték a Dunai Vasműbe. 1971-ben nyugdíjba került, de még hat évig műszaki tanácsadó volt a VASKUT-nál. 1938 óta volt egyesületünk aktív tagja, az ózdi csoport titkára, majd a központnál a nemzetközi kapcsolatok felelőse. (* 1910. január 22 – Szentkeresztbánya/Erdély)
- július 26
- † *vitéz* **Miskey Kálmán** (Eger) bányamérnök. Bányász elődök gyermeke, nagyapja Selmecebányán volt gépész, édesapja Sopronban végzett és a Salgótarjáni Kőszénbánya Rt. mérnöke volt, ő is e cég egyik bányatelepén született. Egerben érettségizett, tanulmányait Sopronban folytatta és megkapta oklevelét 1950-ben, majd 1964-ben a bányaiipari gazdasági mérnököt is. Munkás éveit az ércbányászatban töltötte, első éveiben Rudabányán üzemmérnök és üzemvezető-helyettes, 1954-től Gyöngyösorosziiban üzemvezető, ezt követően hét évig Úrkúton vezető és főmérnök, a Mátrai Érc- és Ásványbánya Vállalatnál több területen osztályvezető, végül területi főmérnök. 1985-től nyugdíjas, és szakértői feladatokat lát el. 1960-tól volt az OMBKE-ben tagtársunk. A vitézi címet édesapjától örökölte. (* 1927. július 6 – Mizserfa)
- augusztus 11
- † **Csillag Zsolt** (Budapest) bányamérnök. Szülővárosában édesapja is közismert bányamérnök volt, itt végezte az általános és középiskolát. Érettségi után Miskolcon a NME Bányamérnöki Karának hallgatója lett, 1962-ben szerezte meg ásvány-előkészítési szakos diplomáját. Első munkahelyén a Mátravidéki Szénbányászati Trösztnél lett beosztott mérnök, majd hasonlóan a Borsodi Szénbányászati Trösztnél. 1964-ben már a Bányászati Kutató Intézetnél tudományos munkatárs, fő szakterülete az ércaprítás, dúsítás, osztályozó gépek. 1971-ben áthelyezéssel a Fémipari Kutató Intézetben bauxitdúsítási kísérleteket folytat. 1974-ben a Budapesti Műszaki Egyetemen vegyipari másoddiplomát szerez. 1994-ben korengedménnyel nyugállományba vonul. Egyesületünknek 1963-tól volt tagja. (* 1939. április 9 – Salgótarján)
- augusztus 23
- † **Bogdányi Csaba** (Franciaországban) bányagépészmérnök. Miskolcon a Földes Ferenc Gimnáziumban érettségizett 1959-ben, ez követően felmérő volt a Szénbányászati Földkotró Vállalat kurityáni külfejtésén, majd 1960-65 között a NME-en tanulva szerezte meg oklevelét. A Mátraaljai Szénbányák Ecsédi külfejtésében lépett munkába, a nagyteljesítményű gépi berendezések üzemeltetése és javítása terén szerzett alapos ismereteket és lett a nagyjavításokat előkészítő csoport vezetője. 1984-1996 között a Borsodi Szénbányák beruházási osztályán dolgozott. Ekkor visszatért a Mátrai Erőmű Rt.-hez és a karbantartási főosztály vezetését vette át főmérnökként. 1983 óta volt egyesületünk aktív tagja. Magánéleti szenvedélye volt a természetjárás és a hegymászás, Franciaországban is hegymászás közben érte a halálos szerencsétlenség. (* 1941. május 19 – Kecskemét)

- augusztus ? † **Dr. Benkovics Ferenc** (Budapest) kohómérnök, kohóipari gazdasági mérnök. Alsó és középfokú iskoláit Miskolcon végezte, érettségi után 1946-ban a Diósgyőri Vasgyárban helyezkedett el. Tanulmányait folytatva 1958-ban a kohómérnöki, majd 1965-ben a gazdasági mérnöki oklevelét szerezte meg, 1977-ben védte meg doktori disszertációját. Munkáját a diósgyőri finomhengerműben kezdte fizikai munkásként, majd lett időelemző, normatechnológus, 1957-től már gyárfejlesztő. 1970-ben munkaterületét a Vasipari Kutató Intézetbe helyeztet át tudományos kutatással és tanácsadással foglalkozott gyakran változó beosztásokban. 1986-ban vonult nyugdíjba. Egyesületünknek 1961-től volt tagja. (* 1926. január 1 – Diósgyőr)
- szeptember 1 † **Baják Imre** (Gyöngyös) gépészmérnök. Elemi iskoláit szülőhelyén kezdte, majd Petőfibányán fejezte be. Budapesten villamosenergia-ipari technikumban érettségit tett, majd Miskolcon az NME Gépészmérnöki Karának gépgyártás-technológia szakán szerzett diplomát 1971-ben. A Mátraaljai Szénbányák Gépszerelő üzemében kezdte munkáját, majd továbbképezve magát jutott magasabb beosztásokba, legutóbb a Mátrai Erőmű Rt. visontai gépkarbantartó osztályának vezetője volt. Egyesületünknek 1981-ben lett tagja. (* 1948. április 15 – Dág/Komárom m.)
- szeptember 19 † **Simon Lajos** (Miskolc) bányamérnök. Bányászcsaládban született, elemi iskoláit szülőfalujában végezte, érettségit Miskolcon a Földes Ferenc Gimnáziumban tett, majd a Nehézipari Műszaki Egyetemen szerezte meg oklevelét 1968-ban. Mérnöki munkásságát az Ózdvidéki Szénbányák somsályi bányáüzemében kezdte, majd folytatta Putnokon. 1977-ben áthelyezték a Bükkaljai Bányáüzemhez, ahol több beosztást töltött be: 10 éven át felelős műszaki vezető. 1994 januárjától a megalakult Borsodi Bányavagyon-hasznosító Rt. műszaki igazgató-helyettese. 1975-től volt a Mátraaljai csoport tagja. Lelkes szervezője volt az egyetemi évfolyam találkozóknak, a sors fíntoraként ezen összejövetel közben, évfolyamtársai körében érte őt utol a halál. (* 1945. január 6 – Berente)
- október 13 † **Pikó Mihály** (Dunaújváros) gépészmérnök. Fialat szakmunkásként kötelezte el magát a kohászattal, majd egyetemi tanulmányaival lett okleveles mérnök 1979-ben. 1994-ben nevezték ki a Dunai Vasmű meleghengerművébe első számú vezetővé. (* 1951 ?? ???)
- október 15 † **Horvai Ádám** (Budapest) bányageológus-mérnök, bányaiipari gazdasági mérnök. Elemi és középiskoláit Komlón és Dombóváron végezte, a NME soproni Bányamérnöki Karán 1953-ban szerezte meg oklevelét. Első munkahelye a Mecseki Szénbányák Vasas bányáüzeme volt, ahol megismerkedett a meredek, gázkitöréses széntelepek földtani és műveléstechnológiai kérdéseivel. 1957-től 1961-ig Szabolcs bányáüzem Béke aknájának aknavezetőjeként, majd István akna főmérnökeként dolgozott. 1961-ben Pécs bányáüzem Széchenyi aknájára került, innen 1966-ban a Nehézipari Minisztériumba helyezték tudományos főmunkatársnak. 1976-tól Tatabányán dolgozott a Magyar Szénbányászati Tröszt tervosztályán, majd az utódintézményeknél volt főelőadó, 1989-ben ment nyugdíjba. Egyesületünknek 1949 óta volt tagja. (* 1929. szeptember 27 – Komló)
- október 20 † **Iski Károly** (Székesfehérvár) bányagépészmérnök. Elemi iskoláit szülőfalujában végezte. A polgári iskola négy osztályából magántanulóként Sátoraljaújhelyen vizsgázott, majd a miskolci Kilián György gimnáziumban érettségizett 1951-ben. Az érettségit követően a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem hallgatója lett és 1956-ban bányagépész mérnöki oklevelet szerzett. Első munkahelye a Gánti Bauxitbánya

Vállalat, ahol beosztott üzemmérnökként, majd gépműhelyvezetőként dolgozott. A Fejér megyei Bauxitbányák Vállalat megalakulását követően annak gépészeti osztályvezetője, 1973-tól a vállalat igazgatója. Munkája során tevékenyen közreműködött a bauxitbányászat gépészeti fejlesztésében, valamint az új kapacitást növelő bányák beruházásában, létesítésében egészen nyugdíjazásáig, 1989-ig. Az OMBKE kincsesbányai szervezetének 1960 óta volt aktív tagja. 1973-tól 1989-ig a helyi szervezet elnöke. (* 1930. 01. 26. – Ricse)

október 31 † **Wágner András** (Miskolc) bányamérnök. Szülőhelyén végezte az elemi és középiskoláit, 1953-ban kezdte meg tanulmányait Miskolcon, a Nehézipari Műszaki Egyetemen és 1958-ban Sopronban vehette át bányaművelő-mérnöki oklevelét. Munkáját az Ózdvidéki Szénbányászati Tröszt Farkaslyuki bányauzemében kezdte beosztott mérnökként, s már 1959-ben megbízták a Somsályi bányauzem főmérnöki teendőinek ellátásával. Innen Putnokra helyezték a tröszt beruházási osztályára, ahol létesítményi főmérnökként dolgozott. A Borsodi és az Ózdvidéki Szénbányák összevonását követően 1974-től hasonló munkakört látott el Miskolcon beruházási osztályvezető-helyettesként. Több mint 10 éven át látta el ezt a munkakört a kordedvezményes nyugállományba vonulásáig. 1970-től volt egyesületünkben tagtársunk. (* 1935. augusztus 28 – Ózd)

november 25 † **Dr. Husz Nándor** (Budapest) gyémántokleveles bányamérnök. Középiskolai tanulmányait Magyaróvárott a piaristák gimnáziumában végezte. 1932-ben iratkozott be az akkor még Magyar Királyi Bánya-, Kohó- és Erdőmérnöki Főiskola Bányamérnöki Karára és az időközbeni átszervezések után 1938-ban kapta meg oklevelét. Kezdő mérnökként Tatabányán a Magyar Általános Kőszénbánya Rt.-nél állt szolgálatba, 1941-46 között már üzemvezető az oroszlanói bányában. Több felelős területen szolgált a bányászatot, volt vállalati főmérnök – 1951-től minisztériumi osztályvezető – 1967-től a Bányászati Kutató Intézet tudományos főosztályvezetője – és e munkakörből vonul nyugállományba 1982-ben. Egyesületünknek 1939-től volt tagja. (* 1914. augusztus 30 – Moson)

december 24 † **Fekete László** (Salgótarján) gépészmérnök. Általános iskolai tanulmányait szülővárosában, az acélgyári iskolában végezte. Gimnáziumi tanulmányainak első 4 évét is Salgótarjánban, majd további 4 évet Mezőkövesden végezte, ahol érettségizett. 1942-ben felvételt nyert a Budapesti Műszaki Egyetemre, ahol 2 évet végzett, mert a háború közbeszólt. 1944-ben besorozták katonának és rövid szolgálat után orosz hadifogságba esett, ahonnan 1947-ben szabadult. 1948-ban lett acélgyári dolgozó és innen is vonult nyugdíjba. Megszakadt egyetemi tanulmányait befejezte és megkapta oklevelét. Mindvégig műszaki területen dolgozott, volt könyvtáros – műszaki rajzoló és kb. két évtizeden át fejlesztőmérnök, megtanult németül is. Hobbija volt a természetjárás, bejárta hazánk és a szomszédos országok hegyeit. 1959-től volt tagja egyesületünk acélgyári csoportjának. (* 1924. október 19 – Salgótarján)

?????? † **Felföldi Zoltán** (Budapest) aranydiplomás kohómérnök. 1940-ben érettségizett a Fráter György Gimnáziumban és kezdte meg tanulmányait Sopronban, ahol 1945-ben megkapta oklevelét. Már 1944 őszén megkezdte gyakornoki tevékenységét a tüzeléstechnikai tanszéken. 1948-ban visszatért szülővárosába és a diósgyőri MÁVAG Kohászati Üzemekbe került, mint a tüzeléstechnika irányítója. 1949 és 1957 között az Országos Tervhivatal kohászati osztályára rendelték. 1957-től a Csepel Vas- és Fémműveknél vezeti a kohászati osztályt. 1962-64-ben a KGM-nél dolgozik, majd az Alumíniumipari Trösztben nyugdíjazásáig, 1981-ig. 1946-tól volt az OMBKE

tagja, ezen belül egy ciklusban a vaskohászati szakosztály titkára és hosszú évekig a választmány tagja. (* 1921. június 11 – Miskolc)

??????

† **Galauner Béla** (Budapest) gyémántdiplomás kohómérnök. Az érettségit Székesfehérváron szereztem meg az Ybl Miklós főreáliskolában. Miután katonaéveimet letöltöttem, a fémkohómérnöki oklevelemet Sopronban 1936 márciusában nyertem el. A diplomám megszerzése után Sopronban az Ohren féle vasöntödében kezdtem, mint beosztott mérnök, de ugyanezen év júliusában már a Fémáru-, Fegyver- és Gépgyárban – annak öntödéjében – dolgoztam, mint üzemmérnök 1942 év júliusáig. Ezen időponttól a M. Kir. Állami Ércbányászat Nagybányai Bányaigazgatóságának központi laboratóriumában kezdtem meg szolgálatomat, mint beosztott mérnök. 1943 év jan. 1-ével kineveztek az ugyanezen igazgatósághoz tartozó alsófernezelyi kohóüzem laboratóriumának vezetőjévé és rövidesen átvettem a rézgálicgyártó üzem vezetését is. Még ez évben megkaptam a M. Kir. Iparügyi minisztertől a főmérnöki kinevezésem. 1944 év szept. közepén a harci események elérték Nagybánya környékét, így onnan visszatértünk Budapestre. Itt újól a Fémáru-, Fegyver és Gépgyár kötelékébe osztottak be, ahonnan 1948 márciusában átkerültem a Magyar Állami Szénbányák Tatabányai Igazgatóságához, ahol a karbid- és ferroszilícium-gyár üzemvezetője lettem. Különbféle átszervezések eredményeképpen ez az üzemsoport a tatabányai Szénlepárolóval együtt 1954 évben átkerült a Dorogi Szénfeldolgozó Vegyipari Vállalathoz. 1957 évben e vállalatnak lettem a főmérnöke, amely posztot tíz éven át töltöttem be. 1967 évben a vállalat a Kőbányai Gyógyszergyár kötelékébe került át. Engem újból a Tatabányai Karbidgyárba osztottak be és az így átszervezett vállalatnál, mint gyáregységvezető mentem nyugdíjba 1970. december 31-én.

Galauner Béla s.k.

Tatabánya, 1987. március 29

okl. aranydiplomás fémkohómérnök

Bizonyára feltűnik e megemlékezés személyes stílusa. Igen, ezt ő írta így le és őrizte sokáig Dr. Pilissy Lajos, akitől megkaptam. Galauner Béla született 1910. április 7-én Székesfehérvárott.

1973-ban – 50 éve – történt:

február 19.

† **Bence Pál** (Budapest) bányamérnök. Gimnáziumban érettségizett 1928-ban. A József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem soproni bánya-, kohó- és erdőmérnöki karán 1940. szeptember 30-án kapott oklevelet. A Salgótarjáni Kőszénbánya Részvénytársaság állományában 1939. március 1-től, Dorogon volt gyakornok, majd Zagyvapálfalván beosztott üzemmérnök lett. Ezt követően 1941. január 1-től Mátranovákon, Kazáron dolgozott bányászati üzem vezetőjeként. 1943-tól Ilona bánya és nemti rakodó üzemvezetője lett. 1945 után a mizserfai körzet bányáinak újraindításában vett részt kerületi főnökként. 1946. január 1-től Nagybátonyban főmérnökké nevezték ki, s Kossuth táró, Irén bánya üzemvezetője volt. 1952-től a Salgótarjáni Kerületi Bányaműszaki Felügyelőségen dolgozott főmérnökként. 1957. július 15-én a Bánya és Energiaügyi Minisztérium Szénbányászati Főosztályának beruházási osztályára került. 1965-től a Tatabányai Szénbányászati Tröszt beruházási osztályán, majd 1966-tól a Bányászati Aknamélyítő Vállalatnál dolgozott nyugdíjazásáig. (* 1907. december 9 – Budapest) (Családnevét 1945-ben változtatta meg BENCÉRE, előzőleg BLANKENBERG volt)

- március 12 † **Dr. Somoskéri Ödön** (Budapest) aranydiplomás bányamérnök. Igen göröngyös életútja az Ung megyei Baranya községből indult. Szászvárosi gimnáziumi és kolozsvári jogi tanulmányai, majd doktori oklevele elnyerése után, mint bányahatósági ösztöndíjas 1909-ben, Selmecbányán kezdte meg bányamérnöki tanulmányait. Oklevelét 1915-ben kapta meg. Az állami szolgálatot, s egyben bányász pályafutását 1909-ben kezdte meg, s azt a legváltozatosabb munkakörökben, szinte egyedülálló széles skálában, de mindig az egyetemes bányászat szolgálatában, a bányászok életének, testi épségének, biztonságának megóvása és emelése érdekében 80 éves koráig, azaz 56 éven át megszakítás nélkül folytatta. Tagja volt egyesületünknek 1942-től és aktív részese a háború utáni élet újrarendezésének. (* 1885. november 16 – Baranya/Ung vm.)
- március ?? † **Hesz János** (Budaörs) kohómérnök. Szegény családba született, ezért szakmunkás képzőbe járt és 1948-ban vasöntő lett a MÁVAG-ban. Szellemi gazdagodása érdekében először technikumba járt, majd szakérettségit tett és 1953-ban beiratkozott Miskolcon a NME- nappali tagozatára. A tanulást családalapítás kissé megszakította, ezért esti tagozaton fejezte be az egyetemet 1960-ban és kapott oklevelet. A fejlődése a munkafeladatokban is növekedett öntvénygyártó – technikus – üzemvezető – gyáregységvezető. 1960-tól az Egri Vasöntöde fejlesztését is irányította, melynek eredményeként a termelés háromszorosra nőtt. (* 1932. ?? – Budaörs)
- április 11. † **Dr. Fekete Sándor** (Budapest) bányamérnök. Egyetemi tanulmányait Sopronban végezte. Különböző bányákban dolgozott. Oroszlányban kidolgozta a koncentrált fejtési módot az ottani vastagtelep egy vágatrendszerrel való lefejtésére. A román kormány felkérte a nagybányái aranyérc-feldolgozó üzemek munkáinak irányítására. Hazatérve munkatársaival kidolgozta az úrkúti karbonátos mangánérc hidrometallurgiai feldolgozásának új változatát. Pályafutása végén a Bányászati Kutató Intézetben dolgozott. 1951-től tagtársunk volt az OMBKE-ben. (* 1916. június 6. Makó)
- április 18 † **Molnár József** (Miskolc) gépészmérnök. A középiskolát Miskolcon végezte, majd a Budapesti Műszaki Egyetemen szerezte meg oklevelét. 1921-26 között üzemmérnök a Deischel sodronykötélgárban, majd a Diósgyőri Magyar Állami Vas- és Acélgár gépműhelyét vezette. 1948-ban a bányák államosítása után a Diósgyőri Szénbányákhoz került, utolsó munkahelye a Borsodi Szénbányászati Trösztnél a gépészeti beruházásokat irányította. 1959-ben vonult nyugdíjba. 1950-től volt az OMBKE tagja, melyet elhunytáig fenntartott. (* 1894. január 28 – Kisújszállás)
- június 9 † **Wietorisz Róbert** (Komló) bányamérnök. Gimnáziumi tanulmányait Rozsnyón és Lőcsén végezte, 1914-ben iratkozott be a Selmecbányai Bányászati Akadémiára. Két félévlehallgatása után 1915 tavaszán katonai szolgálatra hívták be, 1918 decemberében szerelt le. Tanulmányait Pribramban és Leobenben folytatta, ott kapta meg oklevelét 1922-ben. Ez időtől kezdve egész életét a mecseki liászbányászatnak szentelte. Mint az Első Dunagőzhajózási Rt., majd 1945 után annak jogutóda a Magyar-Szovjet Hajózási RT. mérnöke a legkülönbözőbb beosztásokban szolgálta a pécsi bányászatot, volt: üzemmérnök – mérnökség vezető – üzemi főmérnök – üzemvezető – helyettes igazgató. 1960 augusztusában vonult nyugállományba. Egyesületünknek 1924 óta volt tagja, az 1930-as években a Pécsi Csoport titkára, 1954-ben ő szervezte meg a Komlói Csoportot. (* 1895. október 17 – Szepesremete)
- június 30 † **Dr. Milasovszky Béla** (Budapest) bányamérnök, egyetemi tanár. Tanulmányait Sopronban, a Bányászati és Erdészeti Főiskolán végezte. Az állami földmérésnél

dolgozott 1950-ig. A miskolci Nehézipari Műszaki Egyetemen a Geodézia, majd a Geodézia és Bányamérés tanterv tanszékvezető tanára. Foglalkozott geometriával, a földrajzi helymeghatározásokkal. 70 tudományos dolgozata jelent meg. Tagja volt egyesületünknek 1954-től. (* 1900. április 21 – Szomolnok)

- július 23 † **Schmidt Eligius Róbert** (Budapest) bányamérnök, geológus. Oklevelét a soproni Bányamérnöki és Erdőmérnöki Főiskolán szerezte. A mélyfúrások technikájának és kiértékelésének, továbbá a vízföldtanak és geotechnikának kiemelkedő szakembere. Foglalkozott szénhidrogén- és sókutatóval is, majd 1945 után a hazai energiabázis kérdéseivel. A hajdúszoboszlói, debreceni és a Balaton-környéki hévízkutatások létesítésében jelentős szerepe volt. Művei úttörő jellegűek, a nemzetközi szakirodalomban is számottevő alkotások, mintegy 170 tanulmánya, tudományos cikke jelent meg. 1930-ban lett az OMBKE tagja. (* 1902. március 23 – Karánsebes.)
- július ?? † **Solt Richárd** (Budapest) fémkohómérnök. Szülővárosában végezte a középiskolai tanulmányait a Széchenyi István reáliskolában, majd ugyanott a Főiskolát elvégezve 1926-ban szerezte meg oklevelét. Mérnöki tevékenységét a Főfémjelző és Fémbeváltó Hivatalban kezdte meg, majd később a Pénzverőben, a Ganz-Vagon és Gépgyárban, a Metallochémiaiban és a Vörös Csillag Traktorgyárban dolgozott, innen ment nyugdíjba 1963-ban. Baleset okozta halálát, teherautó ütötte el és az orvosok kéthetes küzdelme sem mentette meg életét. (* 1903 ??? – Sopron) *(Szülővárosában temették el augusztus 15-én)*
- augusztus 14. † **Tavy Géza** (Budapest) gyémántdiplomás bányamérnök. Körnöcbányán végezte a főreál iskolát. Édesapja erdész volt, bátyja bányamérnök, így érettségi után ő is Selmecre ment az Akadémiára és 1906-ban mérnöki oklevelet nyert. Első munkahelyei a Magyar Állami Ércbányászat nagymúltú bányáüzemei: Kapnikbánya, Körnöcbánya, Selmecbánya és Magurka. A „történelem vihara” Borsodba sodorta, ahol 1920-ban a Magyar Általános Kőszénbánya Rt, ahol a cég különböző üzemeinél volt üzemmérnök – üzemvezető – felügyelő – főfelügyelő – s végül bányagazgató. 1945 után központi szolgálatra rendelték: üzemvezetőbányagazgatóként nyugalomba vonult 1947-ben. Három év pihenő után ismét munkába állt a pilisszentiváni szénbányánál, majd még a Nehézipari Minisztérium Ércbányászati Igazgatóságán működött végleges nyugdíjazása 1955-ben történt. Egyesületünknek tagja lett 1906-ban. (* 1886. március 2 – Stoosz/Felvidék)
- augusztus 14. Ünnepeles keretek között hivatalosan **üzembe helyezték a Dunai Vasmű folyamatos acélöntőművének I. sz. egységét.** A folyamatos öntőmű a meleghengerművi előnyújtó hengercsatorna és az acélművi hagyományos öntőcsarnoki kapacitás bővítése helyett létesült, éves tervezett kapacitása 400 000 tonna.
- augusztus 28 † **Dr. Michnay Árpád Endre Gyula** (Budapest) vasdiplomás bányamérnök. A jogtudományi doktorátus elnyerése után 1902-ben a Pénzügyminisztérium, mint az akkori főbányahatóság ösztöndíjas dolgozója kezdte meg a bányahatósági szolgálatot. Mint bányamérnök hallgató az 1904. évben az OMBKE tagjai sorába lépett, 1906-ban bányamérnöki oklevelet szerzett. Ezt követő két évben a Magyar Általános Kőszénbánya Rt. tatabányai bányászatában volt üzemmérnök. 1908-tól ténylegesen különböző bányahatósági szervezeteknél dolgozott, kezdve a Budapesti Bányakapitányságon, majd a háború után a Pénzügyminisztérium főbányahatósági osztályán, melynek vezetője lett 1932-től. 1935-től az akkor szervezett Iparügyi Minisztériumban főosztályvezető 1936-ig, amikor saját kérésére nyugdíjba ment. (* 1879. július 15 – Galánta)

- augusztus 29 Ünnepelesen átadásra került az **Ózdi Kohászati Üzemekben a folyamatos acélöntőmű**. Az öntőmű névleges kapacitása 325 000 t/év, az önthető négyzetes bugák szelvénymérete 120 x 120 mm.
- szeptember 23 † **Lányi Ödön** (Miskolc) vasdiplomás bányamérnök. Apja bánya- és kohómérnök volt. 1900-ban iratkozott be a selmeci Bányászati és Erdészeti Akadémiára és 1904-től teljesített szolgálatot először Vashegyen, majd Gyaláron. 1906-ban szerezte meg mérnöki oklevelét. Szolgálatát Rozsnyón folytatta, ahol üzemi baleset is érte. Innen a Diósgyőri Vasgyárba helyezték át, azonban az első világháborút követő létszámtorlódás és részben sérülése miatt 1926-ban nyugállományba került. Ettől kezdve Miskolcon élt és szerény nyugdíja mellett pénztárosi állást vállalt. Aranydiplomásként – 1972-ben kapta meg – nyugdíját valamennyire megemelték. 1903-tól tagja volt egyesületünknek. (* 1880. november 14 – Rojhida/Szolnok-Doboka vm.)
- október 1 † **Albu Lajos** (Oroszlány) gépészmérnök. A gépipari technikum elvégzése után Brassóban, a repülőgépgyárban műszaki rajzoló, 1940-ben katonai szolgálatra kell bevonulnia. 1946-ban átköltözik Magyarországra, Pusztavámra, s ettől kezdve élete összefonódik a szénbányászattal. Kezdi csillésként, lett bányafelmérő, majd a pusztavámi központi bányamérnökség vezetését bízták rá. Az itteni bányászat megszűntekor áthelyezik az Oroszlányi Szénbányák XXII-es bányüzeméhez, ahol haláláig dolgozott szintén, mint az üzemi bányamérnökség vezetője. (* 1919. március 27 – Kovászna/Erdély)
- október 12. † **Császár Pál** (Budapest) bányamérnök. A Selmecebányai főiskolát 1914-ben végezte el, oklevelet 1918-ban kapott. 1914-től 42 hónapig katona volt, 1919-ben szerelt le. Az Északmagyarországi Egyesített Kőszénbánya és Iparvállalat Rt. szolgálatába 1920-ban lépett, Sára-akna, Szánas-akna üzemvezetője lett. 1925-ben Jenő-akna üzemvezetője Karancskesziben, majd az Salgótarjáni Kőszénbánya Rt. állományába került. 1923-tól főmérnök, 1939-ben bányafelügyelő, helyettes vezérigazgató 1943-ban, a mizserfai bányakerület üzemfőnöke, a gépműhely vezetője. Bányai igazgató 1945. június 18-tól. Az 1944-es decemberi elvonulás után 1945. május 25-én tért vissza, a nógrádi bányakerület miniszteri biztosa lett bányai igazgatói rangban. 1948-tól a MÁSZ alkalmazottja, majd a Nehézipari Minisztériumban dolgozott. 1957-ben vonult nyugdíjba. Az OMBKE-nek 1913-tól volt tagja, kezdetben a Salgótarjáni Osztály titkáráként is működött, egyesületi tagságát elhunytáig megtartotta. (* 1892. január 1 – Zalaegerszeg)
- november 18 † **Tóth Ferenc** (Sajóbábony) bányamérnök. A gimnáziumot Miskolcon végezte 1952-ben, majd sikeres egyetemi felvételi vizsga után került a miskolci NME Bányamérnöki Karára, ahol 1957-ben szerzett oklevelet. Gyakorló mérnökként egy évig Dudaron dolgozott, majd visszatért szűkebb hazájába, Borsodba, ahol az Edelenyi-, Ormosi és Mákvölgyi Bányai Üzemeknél fejtette ki igen hasznos tevékenységét: Edelenyben, mint aknavezető főmérnök irányította a 20 évig víz alatt álló I. akna vízmentesítését és a termelés beindítását. Az OMBKE-nek 1954-ben lett tagja a borsodi csoportban. (* 1933. május 19 – Sajóbábony)

1948-ban – 75 éve – történt:

- január 15 * **Riedl Rezső** (Sopron) kohómérnök. Szülővárosában a Széchenyi Gimnáziumban érettségizett, tanulmányait Miskolcon a NME-en folytatta és szerezte meg oklevelét

1971-ben. Az egyetem elvégzése után rövid ideig a budapesti Ganz-Mávag öntödéjében dolgozott, majd átköltözött Győrbe, ahol az akkor igen dinamikus fejlődő RÁBA gyár új, korszerű öntödéjének beindítása és fejlesztése lett a feladata. A kilencvenes évek végén a német tulajdonba került Soproni Vasöntöde hívta át annak vezetésére. 1971-től volt az OMBKE tagja. († 2015. szeptember 12 – Győr)

- január 31 * **Csehné Bozó Katalin** (Vecsés) vas- és fémkohász-mérnök. 1971-ben kapta meg diplomáját, a KGYV Tervező Irodáján kezdte meg pályafutását, majd 1-2 év után átment a Magnezitipari Művekbe, ahol különböző területeken dolgozott. 1978-ban környezetvédelmi diplomát is szerzett, s lett a vállalat környezetvédelmi felelőse. Súlyos betegség szabta rövidre életét. († 2013. június 14 – Budapest) (*Férje Cseh Kálmán is kohómérnök, évfolyamtársa volt*)
- március 24 * **Szalai János** (Sopron) vas- és fémkohómérnök. Azonos nevű édesapja a magyar ferroötvözet-gyártás doyenje volt. Salgótarjánban érettségizett, majd 1971-ben Miskolcon kapott oklevelet. Kiváló eredménnyel végzett, egyetemi álláslehetőséget is kapott, de azt nem fogadta el, mert a termelés, az ipari gyakorlat vonzotta. Az Ötvözetgyárban, majd a Vasipari Kutató Intézet Salgótarjáni Kísérleti Telepén eltöltött 14 év alatt szerencsésen ötvözni tudta az egyetemen tanult ismereteket. 1985-től 1992-ig a Salgótarjáni Vasöntöde és Tűzhelygyárban műszaki igazgatóként irányította a termelést, a műszaki fejlesztést. 1990-ben Pásztón megvásárolt egy felszámolt vasöntödét és Pyroven Kft-t alapított erősen ötvözött öntvények gyártására. 1992-ben elhagyta az SVT-t és kollégáival megvásárolták az egri vasöntödét és kilenc évig azt működtette. 2002-ben visszahívták Salgótarjánba, ahol két évig ügy-vezető volt, majd műszaki vezérigazgató a vegyesvállalattá átalakult gyárban. Innen ment nyugdíjba 2010-ben. 1969-től volt az OMBKE tagja, jelentős tevékenységet folytatott az Öntészeti Szakosztályban. († 2017. július 4 – Salgótarján)
- április 7 Pécsbánya gróf Széchenyi István aknájának déli bányamezejében a szabálytalanul kezelt biztonsági benzinlámpa okozott **sújtólégrobbanást**, melynek áldozata lett Finta György vágár, Mátis Imre vágár, Wágner György vágár, Keller Lajos segédvágár és Végh Gyula csillés. Ennek a balesetnek okán lefolytatott koncepciók politikai perben ítélték börtönbüntetésre Wietorisz Róbert műszaki igazgatóhelyettest, dr. Rihmer László bányahatósági főmérnököt és Lugosi György üzemi főmérnök bányamérnököt, valamint Mosonyi Sándor bányamester bányatechnikust.
- július 4 † **Gellért Jenő** (Budapest) fémkohász. Középiskoláit Déván végezte, ezután Selmechányán tanult fémkohászatot 1908-1912 között. Már 1913-ban Litschauer Lajos tanársegédje. Az I. világháborúban 1914-1917 között katona, oklevelét később szerezhette meg. A háború után a főiskolával együtt átmegy Sopronba, ahol 1925-ig a matematika tanszéken oktat. 1925-től a pénzverőben, ill. fémjelzőben teljesít szolgálatot. A II. világháború után kinevezett igazgatóként a pénzverdét ő hozatta rendbe, ami megterhelő munkát jelentett számára s szíve nem bírta a túlzott terhelést. Egyesületünknek 1903-tól volt tagja. (* 1889. május 16 – Erdőhát/Déva – Hunyad vm.)
- július 13 * **Szablyár Péter** (Budapest) geológus, kohómérnök, barlangkutató, helytörténész. Középiskolai tanulmányait a Budapesti Szabó József Geológiai Technikumban végezte, 1964-ben érettségizett. A középiskola elvégzéséhez szükséges szakmai gyakorlatát Jósvafőn töltötte. 1962-ben lett tagja a Magyar Karszt- és Barlangkutató Társulatnak, melynek később több cikluson át elnökségi tagja, főtítkárhelyettese és

1994–1998 között főtitkára volt. 1974-ben a Miskolci Nehézipari Műszaki Egyetemen szerzett kohómérnök diplomát. Az alumíniumiparban helyezkedett el, mint tervezőmérnök. Az ALUTERV-FKI (Fémipari Kutatóintézet)-nél dolgozott annak megszűnéséig. Élete végéig nem szakadt el a kohászattól, ezt kohászati és hulladék-gazdálkodással foglalkozó cikkei bizonyítják. 2000-ben a Magyar Fémhulladék Forgalmazók és Feldolgozók Szövetsége ügyvezető titkárává választotta, ezt a pozíciót haláláig betöltötte. 1994-ben Jósvafőn tájházat alapított, ahol a település lakóinak segítségével összegyűjtötte a falu történetének tárgyi emlékeit. Az évek múlásával Jósvafő második otthonává vált. Végrendelétében úgy rendelkezett, hogy itt temessék el. († 2013. december 9 –Budapest)

- július 26 * **Polgár György** (Tuskevár) kohómérnök. Az általános iskola után Veszprémben a Vegyipari Technikum Színesfémipari Tagozatán folytatta tanulmányait és szerezte meg technikus oklevelét 1966-ban. Ezt követte Harkov-ban a Műszaki Egyetem, ahol „Öntőgépek és öntőipari technológia” szakon szerzett kohómérnöki diplomát. Mérnöki munkáját 1972-ben Magyar Vagon- és Gépgyárban kezdte, mint fejlesztőmérnök, majd az új acélöntöde olvasztóüzemének vezetésével bízták meg. Munka közben súlyos balesetet szenvedett (*az acélöntödében robbanás történt*) s fejeződött be fiatalon élete. Tagja volt egyesületünknek. († 1976. július 9 – Budapest-i kórház / szülőhelyének temetőjében nyugszik)
- augusztus 26 * **Sípos Ákos** (Balassagyarmat) kohómérnök. Édesanyja pedagógus, általános iskolai igazgató, édesapja a Nógrád Megyei Illetékhivatal vezetője volt haláláig. Általános iskolai tanulmányait Salgótarjánban végezte, és a Madách Imre Gimnáziumban folytatta, ahol 1966-ban érettségizett. Ezt követően felvételt nyert Miskolcon a Nehézipari Műszaki Egyetem Kohómérnöki Karára, és kapott 1972-ben oklevelet. 1972-től a Salgótarjáni Kohászati Üzemekben dolgozott kezdetben a hideghengerlés és szalaghőkezelések technológusaként, majd az Acélgár Műszaki Osztályának vezetőjeként egészen nyugdíjba vonulásáig. 1972-től volt egyesületünk Salgótarjáni Osztályának tagja. († 2012. február 24 – Salgótarján)
- szepember 9 † **Pokker Ernő** (Bázakerettye) bányamérnök. Tatán és Pozsonyban járt középiskolába. Érettségi után állástalan, segíti kovács édesapját a munkájában. 1923-ban ment Sopronba a Főiskolára és szerezte meg oklevelét 1926-ban. Az egyetem után egy ideig munkanélküli, végez segédmunkát és folytat magántanítói tevékenységet. 1929-30-ban műszaki díjnok a főiskola bányamérési tanszékén, majd 1938-ig a Pécs melletti mecsekszabolcsi bányánál bányamérő – bányaművelő mérnök. 1938-ban kerül az EUROGASCO-hoz és kapcsolódott be az olajkutatásokba és az olajfeldolgozási fejlesztésekbe. Tevékenységnek szomorú időszaka volt a háború végén történő leszerelések, bénítások. 1946-ban a gazolintelepek főfelügyelője. 1948-ban a MAORT-perben több vezető munkatársát lefoglaltak, zaklattak, ettől félve leugrott az egyik Rotary fűrótorony tetejéről és szörnyethalt. Az OMBKE Dunántúli olajvidéki osztályának alapító tagja volt. (* 1901. február 7 – Fertőszentmiklós)
- szepember 25 * **Pallós Károly** (Szöny) bányamérnök. Általános iskolába már Tatán járt, majd beiratkozott az esztergomi Hell Károly Bányagépészeti- és Bányavillamossági Technikumba, ahol 1967-ben technikus oklevelet szerzett. Tanulását folytatta Miskolcon a NME-en és 1973-ban mérnöki oklevelét is megkapta. Mérnöki munkáját az Oroszlányi Szénbányánál üzemmérnökként kezdte, 1975-től a XX. bányauzemnél a döntéselőkészítési csoport vezetésével bízták meg. Tagja volt az OMBKE orosz-lányi csoportjának. Szíve munka közben mondta föl a szolgálatot.

(† 1980. szeptember 17 – Tatán temették el)

1923-ban – 100 éve – történt:

- január 2 * **Bánsági György** (Budapest) gépészmérnök. 16 éves korában segéd munkásként kezdett dolgozni Tatabányán a Magyar Általános Kőszénbánya Részvénytársaság újtelepi gépüzemében. Munka mellett tanult, először lakatos szakmunkássá képezte magát, majd elvégezte a gépipari technikumot. Így léphetett előre a ranglétrán, lett művezető majd a vállalat gépészeti osztályán TMK előadó, kiválóan megismerte a Tatabányai Szénbányák munkaterületeit, 1974-től elhunytáig a fejlesztési osztályon dolgozott. († 1978. május 13 – Tatabánya)
- január 8. * **Rusnyák Géza Tibor** (Komárom) kohómérnök. Egyetemi tanulmányait 1942-ben kezdte meg a Magyar Királyi József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Gépészmérnöki Karán, de 1948-ban már kohómérnöki oklevelet szerzett a Bánya- és Kohómérnöki Karon. Végzése után három éven át tanársegéd az egyetemen, 1951-től a KGMTI acélgyártási osztályán a hazai acélművek tervezésével, fejlesztésével foglalkozik. 1957-től 1963-ig különböző német vállalatoknál dolgozik nemesacélok gyártásával és hengerlésével kapcsolatos kérdések megoldásával. 1963-tól működése már amerikai vállalatoknál folytatódik hasonló és különleges ötvözetek gyártásával. 1988-ban ment nyugdíjba, feleségével együtt Dublinban éltek. († 2006. december 5 – Dublin)
- január 22 * **Pataricza Imre** (Katowice) építészmérnök. Lengyelországban született, de Magyarországon szerzett mérnöki képesítést. 1945-től kezdve három évig részt vett a Felső-sziléziai Vasművek újjáépítésében, itt került kapcsolatba a kohászattal, ami élete végéig nem szakadt meg. Visszatérve hazánkba rövid ideig a Kohóipari Központ beruházási osztályán, majd az Országos Tervhivatalban dolgozott. Sok kohászati beruházás előkészítésében és megvalósításában vett részt. 1965-től haláláig a Metalimpex Külkereskedelmi Vállalat munkatársa volt. 1966-ban lett egyesületünk tagja. († 1976. december 5 – Budapest)
- január 29 * **Béres Antal** (Tótkomlós) aranyokleveles gépészmérnök, gazdasági mérnök. Elemi iskoláit Tokajban és Szerencsen végezte, majd a debreceni Piarista Gimnáziumban érettségizett. 1941-ben repülő alapkiképzésben részesült, majd elvégezte a Magyar Királyi Repülő Akadémiát. 1946-ban kezdte tanulmányait a József Nádor Műegyetemen s kapta meg oklevelét 1950-ben. Pályáját a borsodi szénbányászatban kezdte meg és nyugdíjazásáig kitartott: volt Ormosbányán gépészeti vezető, majd tröszt-i gépészeti osztályvezető. 1969-ben Miskolcon a NME-n szerezte meg gazdasági mérnöki oklevelét és lett az anyaggyártás vezetője. 1998-ban 40 éves tagságért átvehette a Soltz Vilmos emlékérmét. († 2002. augusztus 26 – Miskolc)
- március 2. * **Mankher György** (Miskolc) gépészmérnök. Nagyapja és édesapja után ő is a Salgótarjáni Acélárugyárban dolgozott. Diplomájával 1949-ben lett a gyár mérnöke és ez lett aktív életének egyetlen munkahelye. Kezdett – mint a fiatal pályakezdők – üzemmérnökként a dróthúzó üzemben, majd lett annak vezetője. 1959-61 között a Műszaki Fejlesztési Főosztályon volt osztályvezető, majd ismét visszakерült a Huzalműbe mint főmérnök és e munkaköréből ment nyugdíjba 1983-ban. Ezen évek alatt jelentős fejlesztések voltak a gyárrészlegnél, melyek műszaki megvalósulásában voltak kiemelt feladatai: hegesztőhuzal-gyártás, a régi kénsavas pácoló helyett

sósavas megvalósítása a fāradtpāclē regenerálásával és jelentős rekonstrukciók. Az OMBKE-nek 1959-től volt tagja. († 1998. október 29 – Budapest)

- mārcius 2. * **Papolczy Lászlóné** (Felsőgalla) bányaiipari technikus. Bányász családból származott és hūséges is maradt a bányászathoz. 1955-től 1978-ig, nyugdíjba vonulásáig a Bányászati Tervező Intézetben dolgozott munkaügyi vezetőként. Közben 1958-ban szerezte meg bányatechnikusi oklevelét, hogy feladatát még jobban elláthassa. 1969-től tagja volt egyesületünknek. († 1984.??? – Budapest)
- mārcius 10. * **Réti Vilmos** (Salgótarján) aranydiplomás kohómérnök. Szülővárosába, a Rimamurányi Vasmű Salgótarjáni Acélgárába tért vissza 1944-ben, miután Sopronban kitűnő minősítéssel szerzett kohómérnöki oklevelet. Sikeres évek után, 1951-ben a diósgyőri vasgyár vezérigazgató-helyettesének nevezték ki. Kísérletet tett arra, hogy a gyár megfeleljen az akkori idők esetenként megalapozatlan elvárásainak. Nem tért ki a kihívások elől, ezért 1953 májusában az akkori Sztálin Vasművet választotta munkahelyéül, ahol 1983-ig, nyugdíjazásáig dolgozott. Kezdetben az új gyár beindításának izgalmas és nehéz feladatai vártak rá, majd pár évtizeddel később a másod-, harmad – termékgyártásnak – elsősorban nyugati példák alapján – történt megvalósítása. 1949-től volt az OMBKE aktív tagja. († 2001. október 20 – Dunaújváros)
- āprilis 7 * **Sebe Bertalan** (Mezőkövesd) kohómérnök. A mezőkövesdi gimnázium 4. osztályának elvégzése után Diósgyőrbe ment, ahol a MÁVAG vasgyárába vették fel hengerésztanoncnak. 1941-től kohóipari középiskolában tanult Pécsen, Nagybányán majd Diósgyőrben fejezte be jeles érettségivel. Munkahelye továbbra is a diósgyőri Finomhengermű, ahol művezető – műszakvezető – fődiszpēcer. Beiratkozott a NME Kohómérnöki Szakára és megszerzi oklevelét, ami a sok szakmai tapasztalata mellé magasszintű elméleti ismeretet adott. Ezután a Finomhengermű üzemvezetője, majd 1960-tól a műszaki osztályt vezeti. 1981-től műszaki-gazdasági munkakörben szolgált. Az OMBKE-nek 1960-tól volt lelkes tagja, sok rendezvény aktív közreműködője. († 1990. augusztus 26 – Miskolc)
- āprilis 11 * **Szőke Barna** (Debrecen) közgazdász, bányaiipari technikus. Felsőkereskedelmi iskolában érettségizett 1943-ban. Egyetemi tanulmányait 1947-ben megszakította, majd levelező úton 1966-ban fejezte be. 1948-ban az Állami Ellenőrzési Központ, illetve az Állami Ellenőrzési Minisztériumban dolgozott. 1950-ben mérlegképes könyvelői képesítést szerzett, 1952-ben okleveles könyvvizsgáló lett. 1957-ben elvégezte a bányaiipari technikumot, majd 1957. február 10-től, a Nógrádi Szénbányászati Tröszt Ellenőrzési, illetve Tervosztályának lett a vezetője. 1976. január 1-től, nyugdíjazásáig, gazdasági vezérigazgató helyettesként dolgozott. († 1986. október 19 – Budapest)
- āprilis 23 * **Zátonyi László** (Csepreg) kohómérnök. Kőszegen a Bencés Gimnáziumban érettségizett, majd 1941-ben felvételt nyert a soproni egyetem kohómérnöki karára. A háború miatt tanulmányai félbeszakadtak és csak 1951-ben szerezte meg oklevelét. Első munkahelye Miskolcon a NME Tüzeléstani Tanszéke volt, ahol 1954-ig tanársegédként vett részt az oktató munkában. Akkor átlépett ipari területre, a Diósgyőri Tűzállóanyaggyárban lett mérnök, hamarosan főmérnök. E gyárat 1957-ben az LKM-hez csatolták és lett annak tűzálló-gyáregysége, ő lett a gyáregység vezetője nyugdíjazásáig, 1984-ig. Nyugdíjasként is tartotta az egyetemmel kapcsolatát, részt vett posztgraduális képzésben is. Egyetemi hallgatóként lépett be egyesületünkbe. († 2005. július 8 – Miskolc)

- május 6 * **Dr. Nagy Zoltán** (Salgótarján) kohómérnök. 1945-ben szerzett a Soproni Műegyetemen kohómérnöki oklevelet. Ezt követően egy évig a Vaskohászattani Tanszéken tanársegédként működött, majd 1946-ban Ózdra, a Durvahengerműbe, 1947-től pedig a Borsodnádasi Lemezgyárba került üzemmérnöknek. 1951-ben a Lőrinci Hengerműhöz helyezték át, ahol üzemvezetőként, később vállalati főmérökként működött. 1954-től Vaskohászati Igazgatóság Műszaki Osztályán, 1957-től a Dunai Vasmű gyárrészlegvezetőjeként dolgozott. 1963-tól a KGMTI-be főtechnológus majd fejlesztési főmérnök nyugdíjazásáig. 1975-ben avatták műszaki doktorrá. Az OMBKE-nek 1946-tól aktív tagja, a Vaskohászati Szakosztály vezetőségében fejtett ki jelentős szervezői munkát, 1976-81 között az egyesület főtitkára, majd 1985-ig alelnöke. († 2014. március 11 – Budapest)
- május 13. * **Tárkányi László** (Ajka) bányamérnök. Gimnáziumi tanulmányait Veszprémben végezte, 1941-ben iratkozott be Sopronban az egyetem Bánya-, Kohó- és Erdőmérnöki Karára és kapta meg oklevelét 1945-ben. Pályáját az Ajkai Szénbányák mérnökségén kezdte, s lett annak vezetője 1952-ig. Ezt követően a Jókai bánya főmérnöke, majd átkérte magát a veszprémi Kerületi Bányaműszaki Felügyelőségre, ahol helyettes vezető lett. 1957-től már Budapesten dolgozik az Országos Bányaműszaki Felügyelőségen osztályvezetőként elhunytáig. A miskolci NME-n szervezett bányabiztonsági mérnöktovábbképző tanfolyamokon oktató munkát is folytatott. Egyesületünknek 1968-tól volt tagja. († 1976. december 10 – Budapest)
- május 21 * **Dr. Kiss Ervin** (Budapest) kohómérnök, műszaki tudományok kandidátusa, egyetemi tanár, tanszékvezető, kohászati dékán. Egyetemi tanulmányait Sopronban végezte és 1945-ben szerezte meg oklevelét. Az egyetem Kohógéptani Tanszékén kezdett dolgozni és élethivatásul választotta a felsőszintű oktatói munkát. Sopronban, majd Miskolcon a Kohógéptani és Képlékenyalakítástani Tanszék professzoraként technológus kohómérnökök százait nevelte, 1967-től tanszékvezető. 1968-71 között a Kohómérnöki Kar dékánjának feladatait is ellátta. Tudományos munkáját több fokozatban ismerik el, doktori címet 1960-ban éri el. *(Akkor volt először a NME-n műszaki doktorrá avatás, közöttük volt ő is!)* Szakmai tevékenysége átfogta a képlékenyalakítás valamennyi ágát. Kutatási eredményeit számtalan szakcikken jelentette meg és szakmai könyveknek is alkotója volt. Egyesületünknek 1947 óta volt tagja, 1985-től tiszteleti tagja. († 1991. március 28 – Miskolc)
- május ?? * **Szöke Károly** (Székelykeresztúr) bányamérnök. Szülőhelyén végezte az elemi és középiskoláit, műegyetemi tanulmányait 1942-ben kezdte meg Sopronban, de a világháború okozta kényszerű megszakítás miatt csak 1951-ben szerezte meg oklevelét. Üzemmérnöki beosztásban kezdett Várpalotán, két év után a Bányagépkalkulációs Kísérleti és Kutató Intézetbe helyezték és ettől egész élete a bányagépekhez kötődött – és ez kísérte tevékenységét változó intézmények, vállalatokon át nyugdíjazásáig (1983). Az OMBKE tagjai közé lépett 1954-ben. († 1993. július 30 – Budapest)
- június 1. * **Osváth István** (Bántapolcsány) bányamérnök. Életútja bányász családban kezdődött. Már fiatalon a királdi, majd bánfalvi bányában ismerte meg a bányász kemény fizikai munkáját. Itt erősödött meg benne a bányászok tisztelete, a bányamunka szeretete. Tovább tanult az Állami Műszaki Főiskolán, illetve a NME esti tagozatán, ahol kiváló eredménnyel szerzett oklevelet. Közben vājárként dolgozott Tatabányán és a pilisi aknáknál, oklevelesként az Országos Tervhivatal ércbányászati szakelőadója

lett. Ezt követték: Bányászati Kutató Intézet tudományos munkatárs – Borsodban a Rudolftelepen üzemi főmérnök - az Országos Energiagazdálkodási Hivatalban közel egy évtizeden át csoportvezető főmérnök. 1968-ban visszatér a szénbányászathoz, az Egyesült Magyar Szénbányászati Tröszt termelési főosztályvezetője, majd 1985-évi nyugdíjazásáig a Szénforgalmi Iroda igazgatója volt. 1950-től volt az OMBKE tagja. († 1989. július 23 – Budapest)

június 1. * **Sághy Ferenc** (Mátraszele) föelőadó. Elemi iskoláit Mizserfán, a polgári iskolát pedig Salgótarjánban végezte, 1942-ben kereskedelmi érettségit tett Egerben. 1944 végéig könyvelői munkát végzett, akkor bevonultatták katonai szolgálatra, ami számára majd 3 év orosz hadifogsággal csak 1948 végén fejeződött be. Ezt követően a Mátraaljai Szénbányáknál dolgozott különböző beosztásokban. A jogi osztályra került, részt vett több tanfolyamon, de családi körülményei nem tették lehetővé jogi egyetem elvégzését. Nagy gyakorlatra tett szert és főleg telekkönyvi nyilvántartás, bányakárok és kisajátítások voltak munkafeladatai. Aktív tagja volt az OMBKE Mátraaljai Csoportjának. († 1979. december 3 – Gyöngyös)

június 11 * **Rutkai (Ruttkay) István** (Recsk) bányatechnikus. Szülőhelyén és Budapesten végezte az általános iskolát. 1938-1943-ig a Recski Ércbányában kezdett dolgozni, majd orosz hadifogságba került, ahonnan 1945-ben tért vissza. Tatabányán 1950-ben fejezte be a bányaiipari szakiskolát. Továbbra is az ércbányászatban dolgozott – Nagybörzsönyben aknász – Telkibányán kirendeltség-vezető – Sukorón aknász – a mátrai ércfeltárásnál aknász, üzemvezető – 1963-tól Istenmezején bányafelmérő – 1972-től Recskben biztonsági megbízott rokkantsági nyugdíjba helyezéséig. Az egyesületünknek tagja volt 1960 óta. († 2004. május 19 – Recsk)

június 23 * **Révfalvy János** (Esztergom) bányaművelő mérnök. Középközpiskoláját szülővárosában végezte. 1942-ben önkéntes katonai szolgálatra jelentkezett a komáromi 22-es gyalogezredbe. 1943-ban Katonai Akadémián tanult, majd Körmenten 1944. november 15-én, a front közeledtével hadnaggyá avatták. 1944. decemberében alakulatával, a Hunyadi I. páncélgránátos ezreddel Németországba került. 1945. január 25-én alosztály-parancsnoki beosztást kapott. 1945. május 7-én amerikai fogságba esett, és 1945. szeptemberében került haza. Az Igazoló Bizottság „B” listázta, ezért Tokod-altárón csillésként dolgozott. 1947-ben a József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem soproni bányamérnöki karára nyert felvételt. 1951-ben kapott bányamérnöki oklevelet, majd a Salgótarjáni Szénbánya Nemzeti Vállalatnál helyezkedett el. Másfél évtizedig dolgozott a nógrádi szénmedencében: Szorospatakon, Forgách lejtős aknán és Kányáson. 1963-tól a Mátranováki Bányauzem főmérnöki beosztásába került. 1967-ben a Tatabányai Szénbányáknál vállalt munkát, volt bányauzemnél főmérnök, majd a Tervező Irodánál a Bányászati Osztály vezetője. Autószerencsétlenségben hunyt el. (†1971. július 17 – Tatabánya)

június ?? * **Mayer János** (???) vegyész mérnök. 1941-ben érettségizett az esztergomi Ferences Gimnáziumban, mérnöki oklevelét 1944-ben szerezte meg. Pályafutása családja vegyi, öntödei és galvanizáló üzemeiben kezdődött. A fémmegmunkálás volt mindene, mely elhivatottságot aranyfeldolgozó erdélyi ükapjától örökölte. 1952-ben a Metallokémia Vállalatnál helyezkedett el. 1954-ben az Ötvözetgyártó Tröszt műszaki osztályvezetője és így alapítója az apci Fémtermia Vállalatnak. Ezt követően 1961-ig a Fémötvöző Vállalat főtechnológusa, főmérnöke. A további öt évben a KGM-ben színesfémkohászat főmérnöke, majd nyugdíjazásáig, 1988-ig a Metalloglobus főmérnöke, műszaki vezérigazgató-helyettese. Egyesületünknek 1954-től tagja, ezen belül volt a fémkohászati szakosztály elnöke, az ellenőrző

bizottság tagja és a fémkohászati szakosztály vezetőségi tagja. († 2000. június 12 – Budapest)

- július 5 * **Buzánszky Albin** (Budapest) kohómérnök. 1937-ben a Röck István Gépgyárba került öntőinasnak, 1940-ben vasöntősegédként szabadult. 1949-ben az esti középiskolában érettségizett és még abban az évben felvették a budapesti Gazdasági és Műszaki Akadémia kohász szakára, diplomájával tanársegédi állást kapott a kohász tanszéken. 1953-ban kinevezték a Kisvárdai Vulkán Vasöntöde igazgatójának, 1955-től már a Csepeli Fémműben dolgozott különböző beosztásokban. 1958-tól a KGM Iparpolitikai Főosztályán az öntödei bizottság munkatársa, 1966-ban a BME-en gazdaságmérnöki diplomát szerzett. 1970-től nyugdíjazásáig a Csepel Vas- és Acélöntödék igazgatója. 1951-től volt az OMBKE-nek tagja, az Öntészeti Szakosztály és a Budapesti Helyi Szervezet megalapítója, († 2016. ???. – Budapest)
- augusztus 18 * **Baán István** (Diósgyőr) kohómérnök, kohóipari gazdasági mérnök. Tanulmányait a vasgyár elemi iskolájában kezdte, majd a miskolci Katolikus Gimnáziumban folytatta. Szülei, nagyszülei a diósgyőri kohászatban dolgoztak, ennek folytatására 1941-ben beiratkozott – mint MÁVAG ösztöndíjas – Sopronban az egyetemre s kapott diplomát 1945-ben. Pályáját az acélműben kezdte, a helyreállítások után lett váltóműszakos acélgyártó – majd műszakvezető – 1946-tól üzemvezető. Jelentős feladatokat végzett a Martinüzem rekonstrukciójában, majd gyárrészlegvezetőként folytatta munkáját. 1957-től a központhoz került, mint műszaki főosztályvezető, majd műszaki fejlesztési főmérnök és közel 25 éven át irányította a fejlesztési munkálatokat, egészen nyugdíjazásáig. Az OMBKE csoportjának 1949-től volt igen aktív tagja. († 1999. április 18 – Miskolc)
- augusztus 23. * **Bercsényi Lajos** (Etes – Rau akna/Nógrád m.) bányamérnök, bányaiipari gazdasági mérnök. Elemi iskoláit Mizserfán, a középiskolát Esztergomban és Salgótarjánban végezte. 1942-ben a M. Kir. József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem soproni bánya- kohó- és erdőmérnöki karára iratkozott be, s az oklevelet 1949-ben kapta meg. 1946-1947 között a nógrádi szénmedence kőkuti és kislaludi bányáiban dolgozott, majd a borsodi szénmedence Albert telepén, a frontfejtéses bányaművelés bevezetésében vett részt. 1949-ben visszahelyezték a nógrádi szénmedencébe s itt, a Gáti II. lejtős akna üzemvezetője, majd a ságújfalui, a karancs-aljai lejtős aknák, valamint a baglyasaljai osztályozó üzemvezetője lett. 1951-ben a kisterenyei Tordas Bányauzem (Csigakút, Pócsháza) üzemvezetőjeként dolgozott. 1952-ben a Kisterenyei Szénbánya Vállalat főmérnökének nevezték ki. Az 1956-os forradalom leverése után állásából elbocsátották, majd rövid idő elteltével újra dolgozhatott a Nógrádi Szénbányászati Tröszt termelési osztályának területei főmérnökeként Mizserfán, Kazáron és Mátranovákon. 1957. január 15-től, a Zagyvai Bányauzem főmérnökévé nevezték ki. 1959-1961 között a Nógrádi Szénbányászati Tröszt minőségellenőrzési osztályát vezette, majd 1961-1970 között, az 1967-től Nógrádi Szénbányák néven működő vállalat műszaki osztályának a csoportvezetője volt. 1969-1974 közötti időben a Tatabányai Szénbányákhoz helyezték, a szénen kívüli tevékenység műszaki-gazdasági tanácsadójának. 1974-től a tatabányai székhelyű Magyar Szénbányászati Tröszt területi főmérnöke lett. Átszervezés következtében, 1981-től a Bányászati Technológiai Társulás területi főmérnöke volt. 1985. november 20-án vonult nyugállományba, majd 1987-ig biztosítástechnikai szakértőként dolgozott. 1999-ben kapta meg az aranyoklevelet. 1959 óta volt az OMBKE tagja. († 2005. november 19 – Salgótarján)

- szeptember 29 † **köveskálai Borbély Lajos** (Budapest) kohómérnök. A selmeci és pribami bányászati és kohászati főiskolán 1868-ban fejezte be szakmai tanulmányait. A következő évben a pénzügyminisztérium bányászati ügyosztályába nevezték ki, 1868-ban a diósgyőr-vasgyári építkezéshez mérnökgyakornoki beosztást kapott. 1870-ben az ausztriai florisdorfi vas- és acélgyárban segédmérnök, 1871-ben a Siemens-cég megbízásából Siemens-kemencék építkezésével foglalkozik Ausztriában és Németországban. 1872-ben a Salgótarjáni Vasfinomító Társulatnál üzemvezető-mérnök lesz, majd 1881-ig gyárigazgató. 1881-ben az egyesült Rimamurány-Salgótarjáni Vasmű Rt. műszaki-vezérigazgatói állására választják meg. Ebben a minőségben működött 1914-ig. Ekkor nyugalomba vonult, azonban tagja maradt a társulat igazgatótanácsának és végrehajtóbizottságának. 1910-ben a borsodvármegyei dédesi kerület országgyűlési képviselőjévé választották. Mint politikus, gróf Tisza István meghitt emberei közé tartozott, s különösen szociális téren fejtett ki tevékenységet. Tagja volt a Tudományos Akadémiának, vezető tagja a mérnökegyesületnek, tulajdonosa a Vaskorona- és a Ferenc József-rendnek, valamint számos más kitüntetésnek. Közreműködött az OMBKE létrejöttében, megalakulásától alapító tag és az első tisztségviselők között egyesületünk alelnöke. (* 1843. december 1 – Csóka)
- október 11 * **Németh Antal** (Sopronhorpács) kohómérnök. Középiskolai tanulmányait a soproni bencés gimnáziumban folytatta, majd 1943-tól a soproni egyetem Kohómérnöki Karára járt. Egyetemi felmentése ellenére 1944-ben katonai behívót kapott, s csak 1946-ban térhetett haza a francia fogságból. 1952-ben védte meg diplomáját, s még abban az évben a MÁVAG fémöntödéjében helyezkedett el. Mérnöki munkásságát nyugdíjba vonulásáig itt, illetve a jogutód Ganz-MÁVAG-ban folytatta. Dolgozott üzemmérnöki, főtechnológusi, kutatómérnöki, főmetallurgusi, vezető mérnöki és üzemvezetői beosztásokban. Éveken át dolgozott a Magyar Szabványügyi Hivatalnak is szabványok előkészítésén és kidolgozásán. 1960-ban lett egyesületünk Öntödei Szakosztályának tagja. († 1999. április ? – 9-én temették Budapest/Csepel)
- október 12 * **Czintula László** (Tés) bányagazdasági üzemmérnök. Elemi iskolába szülőfalujában járt, középiskolába Székesfehérvárott. Az ötgyermekes család nehéz anyagi körülményei miatt a középiskolát ott kellett hagynia és már 15 évesen a kisgyóni bányába ment dolgozni, megismerte a nehéz bányamunkát. A háború után előbb vágárvizsgát tett, majd elvégezte a bányaiipari technikumot. 1950-ben a Várpalotán működő Bányarendészeti Felügyelőséghez került, majd 1952-ben az akkor megszervezett Kerületi Bányaműszaki Felügyelőségre, mint annak vezetője, és ezt 30 éven át folytatta nagy hivatástudattal. Az 1960-as években tovább képezve magát elvégezte a Felsőfokú Bányagazdasági Technikumot, illetve a miskolci NME-en bányagazdasági üzemmérnöki diplomát szerzett. 1955-től volt az OMBKE tagja. († 1982. augusztus 23 – Veszprém)
- október 20 * **Dr. Macher Frigyes** (Sopron) kohómérnök. Az evangélikus elemi iskola után nyolc éven át a Széchenyi István Reálgymnázium tanulója volt, az 1942-ben letett érettségi követően azonnal a Magyar Királyi József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem hallgatója lett és 1946-ban szerezte meg oklevelét. Oktatói tevékenységét az elemző kémia tanszéken kezdte tanársegédként és az egyetem Miskolcra költözését követte, de csak 1952-ig. Akkor visszatért Sopronba és bányamérnök hallgatók oktatását segítette. Amikor az egyetem itt megszűnt, 1958-tól a Soproni Vasöntödébe került, volt laboratóriumi dolgozó, majd főtechnológus és végül főmetallurgus, mely munkaköréből 1983 végén vonult nyugdíjba. Egyesületünknek 1950-től volt tagja és aktív szervezője, vezetője a Soproni Csoportnak. Jelentős munkát végzett az öntészet

területén és több írása jelent meg szaklapunkban. Súlyos betegségben hunyt el. († 2005. november 5 – Sopron)

- október 21 * **Bánky Gyula** (Miskolc) arany-, gyémánt-, vas- és rubindiplomás kohómérnök. Édesapja kohómérnök volt, a miskolci katolikus gimnáziumban letett érettségi után az ő nyomdokait követve Sopronba ment és 1945-ben szerezte meg oklevelét. Rövid ideig tanársegéd volt az egyetemen, majd a Hubert és Sigmund Acél- és Fémárugyár Rt-ben (későbbi Kőbányai Vas- és Acélöntöde) lett anyagvizsgáló, majd a hőkezelés vezetője. 1950-től átkerült a vas- és acélöntödékhez, 1954-től az üzem vezetője lett, ahol különböző ötvözetekből készültek öntvények, 1957-től főtechnológus, 1971 után fejlesztési főmérnök. 1975-től az Öntödei Vállalat központjában műszaki osztályvezető, majd műszaki-gazdasági tanácsadó. Egyesületünknek 1946 óta volt tagja, az 50-es években az Öntödei Szakosztály vezetőségében is. († 2015. július 30 – Budapest) (*Édesapja Bánky József, akire a 29. oldalon emlékezünk!*)
- október 22 † **Breuer György** (Lövvő/Sopron vm.) bányamérnök. Tanulmányait a selmecebányai akadémián végezte, ahol bánya- és kohómérnöki oklevelet szerzett. 1883-tól 1912-ig az Osztrák Államvasút Társaság szolgálatában állott, ahol Aninán és Resicán a nagyolvasztó, koksztelep-, a szénmosó- és az öntőműveknél mint üzemfőnök működött. Egyesületünk létrejöttékor a rendes tagok között lett tag. (* 1858. március 8 – Nagyszalatna/ma Szlovákiában)
- november 7 * **Mydló Antal** (Miskolc) kohómérnök. Alap- és középiskolai tanulmányait is szülővárosában végezte a Fráter György Gimnáziumban. 1948-ban szerezte meg mérnöki oklevelét Sopronban a József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem kohómérnöki karán. A csepeli Weiss Manfréd Művekben kezdte szakmai tevékenységét már 1946-ban és itt dogozott nyugdíjazásáig, 1984-ig: volt üzemmérnök – osztályvezető – kutatómérnök s végül szaktanácsadó. Az ott átdolgozott évtizedek alatt elsősorban acéltermékek melegalakításával, hőkezelésével és acélszerkezeti kutatásokkal foglalkozott. Tagja volt az OMBKE csepeli csoportjának. († 2017. július 8 – Budapest)
- november 17 * **Szóllósy Ferenc** (Sajókazinc) bányamérnök. 8 gyermekes családban született, 16 évesen már segédmunkás a Sajószentpéteri Üveggyárban és 18 éves, amikor a szénbányászathoz közel került, csillás a berentei bányában. 1943 és 1948 között a front és hadifogság következett. Előző munkahelyén folytatja a bányamunkát, de 1952 – 57 között tanul Sopronban és megszerzi oklevelét. Mérnöki pályáját az Országos Érc- és Ásványbányák Hegyaljai Műveinél kezdi, mint üzemvezető több bányaműnél. 1969-től már területi főmérnök, később üzemrendészeti vezető, majd 1973 – 81 között személyzeti vezető és onnan vonul nyugdíjba. Egyesületünknek 1963 óta volt tagja. († 1987. június 29 – Mád)
- november 21 * **Simon Sándor** (Szikszó) kohómérnök, a műszaki tudomány kandidátusa majd doktora, egyetemi tanár, az MTA levelező tagja. Miskolcon végzett a Fa- és Fémipari Szakiskolában, a felső-ipariskolát Marosvásárhelyen fejezte be 1944-ben. 1944-től a Diósgyőri Vasgyárban dolgozott. 1951-től a Moszkvai Acél Intézetben volt aspiráns. 1955-től Miskolcon a Nehézipari Műszaki Egyetemen oktatott, 1960-tól 1988-ig a vaskohászati tanszék vezetője volt, 1972-78 között rektor. Működése alatt a tanszék az ország vaskohászatának jelentős szakmai-tudományos bázisává fejlődött. 1976-tól az MTA tagja és tagja több szakmai-tudományos egyesületnek, az OMBKE-nek 1965-től s 1981-85 között alelnökünk is volt. († 1989. augusztus 19 – Miskolc)

- december 11 * **Dévényi György** (Sopron) kohómérnök. Középiskoláit szülővárosában az Evangélikus Líceumban végezte. Oklevelét a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetemen szerezte meg. Pályája kezdetén Sopronban, később Miskolcon az egyetem Kohó-géptani Tanszékén adjunktus volt több, mint másfél évtizedig. 1962-től a Kohó- és Gépipari Minisztérium Vaskohászati Igazgatóságán dolgozott, de egyetemi oktató munkáját is tovább folytatta. (*Személyes emlékem, hogy porkohászatot tanított – Liptay P.*) 1970-től mint címzetes egyetemi docens, 1968-tól a Magyar Vas- és acélipari Egyesülés műszaki igazgatója volt. 1972-74 között az LKM-ben létesült Nemesacél Hengermű felépítését irányította. Mintegy 25 szakdolgozata jelent meg a szaklapokban. 1963-ban lett az OMBKE tagja. († 1975. június 13 – Budapest)
- december 19 * **Herczeg István** (Palotás) közgazdász. Elemi iskolába Nagyrédén járt, édesapja kovács volt. Édesanyja korán elhunyt, ezért úgy iratkozhatott be Gyöngyösön az Állami Gimnáziumba, hogy nem kellett tandíjat fizetni. 1944 őszén behívták katonai szolgálatra, Németországban esett hadifogságba. Hazatérte után 1949-ig kovácsként dolgozott. Akkor jelentkezett a Magyar Közgazdaságtudományi Egyetemre (*1953-tól lett Marx Károly K. E.*) ösztöndíjasként. A minisztérium a Borsodi Szénbányászati Trössthöz helyezte, itt lett tervosztályvezető. 1953-ban átkerült a Mátraaljai Szénbányákhoz, ahol az igazgatóság munkatársa, s utolsó munkaköre a vállalat munka- és bérosztályán csoportvezető, 1982-ben került nyugdíjba. 1964-től volt tagtársunk a mátraaljai csoportban. († 1985. január 21 – Gyöngyös)
- december 21 * **Viczena János** (Oroszlány) bányatechnikus. Nyolcgyermekes családba született, már 13 éves korától dolgoznia kellett. 1944-ig földmunkás volt, majd bevonultatták és csak 1948-ban szabadult hadifogságból. Akkor helyezkedett el az oroszlányi bányák egyik aknájánál csillésként és e bányaterülethez egész életében hű maradt. Képezve magát lett segédvájár – vájár - majd tanfolyam elvégzésével lett aknász és megszerezte a bányaiipari technikus oklevelet is. 1958-tól bányamester – akna üzemvezető – bányauzem-vezető és e feladatkörből vonult nyugdíjba. 1959-től tagtársunk lett az OMBKE-ben. († 1986. április 9 – Oroszlány)
- december 25 * **Vincze József** (Mátraszele) bányamérnök. Elemi iskola után a kazári bányauzemben kezdett dolgozni. Palaválogató, csillés, majd 1946-tól vájár volt. 1950-ben segédaknász képzőn vett részt. 1951-ben, Esztergomban szakérettségizett, és a Budapesti Műszaki Egyetemre iratkozott be 1952-ben. Sopronban tanult a Bányamérnöki Karon, oklevelet 1959-ben kapott. A Mátravidéki Szénbányáknál kezdett el dolgozni, 1961-től Kányás aknán lett bányamérnök, 1962-től Szorospatakon volt aknavezető. 1964-1978 között Kányás akna biztonsági mérnökeként dolgozott. 1961-től volt egyesületünk tagja. († 2002. január 10 – Mátraszele)
- december 26 * **Virágh János** (Rétszilás) bányamérnök. Középiskoláit Székesfehérvárott végezte és annak befejezését követően a soproni egyetem bányamérnöki karára iratkozott be. Tanulmányait megzavarta a II. világháború, francia hadifogságba került, ahonnan megszökött és vándorolva jutott haza. Tanulmányait folytatta és 1949-ben szerezte meg oklevelét. Rövid ideig Tokod-altárón dolgozott, de már 1950-ben „eljegyezte magát” a mecseki bányavidékkel és haláláig ehhez hű maradt. Kezdő évek után már 1953-tól felelős beosztásokban dolgozott: üzemvezető főmérnök (előbb a komlói, majd a mecseki bányáknál) lett területi főmérnök – termelési osztályvezető – műszaki-gazdasági tanácsadó s végül a bányaművelési osztály vezetője. 1960-tól volt egyesületünk Mecseki Csoportjának tagja († 1982. december 1 – Pécs)

- december 29 † **Plotényi Géza** (Miskolc) bányamérnök. 13 éves korában került Magyarországra, középiskoláit Budapesten és Ungváron végezte, a főiskolai tanulmányait Selmeceen ott szerezte oklevelét. Egy ideig a főiskolán, a bányaművelési tanszéken volt tanársegéd, majd a Borsodi Szénbányák sajószentpéteri üzeméhez került, mint segédmérnök – mérnök – üzemvezető főmérnök – telepfőnök – bányafelügyelő, ez volt utolsó munkaköre elhunytáig. Szükszavú munkatárs volt, de szívesen vett részt a hagyományos bányász vigasságokban, 1903-tól volt az egyesület rendes tagja. (* 1881. szeptember 15 – Beaumenoire/Franciaország.)
- december 31 * **Szili József** (Felsőgalla) bányamérnök. Szülőhelyén végezte elemi és polgári iskolai tanulmányait, majd a tatai gimnáziumban folytatta, ahol 1943-ban érettségizett. Ezt követték tanulmányai Sopronban, de a háború miatt megszakadt két évre, így csak 1949-ben valetálhatott. Még két évig az egyetemen maradt az Ásvány- és Földtani Tanszéken tanársegédként. 1952-ben a Tatabányai Szénbányák egyik aknájában dolgozik, az év végén már a Bányagépalkalmazási Kísérleti és Kutató Intézetben, az oklevelét akkor vehette át. Ezt követte munkás életében két év az Ózdi Szénbányászati Tröszt somsályi bányüzemében, és 1957-től már az Oroszlányi Szénbányáknál főmérnök – fejlesztési főmérnök – tervezési főmérnök: e munkakörből került nyugdíjba. Egyesületünknek 1950-től volt tagja az oroszlányi csoportban. († 1985. október 21 – Tatabánya)
- ?????? * **Dr. Galambos Sándor** (??) jogász, fémkohászati szakosztályunk vezetőségi tagja volt. Munkásságának nagy része az alumíniumiparhoz kötődik. Szakmai munkája mellett aktívan dolgozott az OMBKE-n kívül a Szervezési és Vezetéstudományi Társaságban, a Gépipari Tudományos Egyesületben és a Magyar Közgazdasági Társaságban is. Számos sikeres rendezvénynek volt névtelen irányítója. E széleskörű tevékenységéért sok elismerésben részesült, legkiemelkedőbbben 1986-ban megkapta a MTESZ-díjat. 64 évesen hirtelen hunyt el, halála napján délelőtt még megjelent az Aluker-ben, régi munkahelyén, délután már hiába várták a fémkohászati szakosztály vezetőségi ülésére. († 1987. július 21 – Budapest)
- ?????? * **Jeney Tibor** (Szeged) öntész, alu-harang feltalálója. Felsőiparit végzett Budapesten, a háború számára – hadifogsággal – négy évig tartott. Szabadulása után a Csepel Műveknél helyezkedett el. Feleségével együtt az öntészet dekoratív célú felhasználása lett fő szakmai munkájuk, több szállodát díszítik az általuk készített elemek. Kiemelkedő eredménye munkásságuknak a réselte alumínium harang elgondolása és kivitelezése, melyet szabadalmaztattak és nagy nemzetközi elismertséget szereztek. Terveztek egy 7 m átmérőjű és 9 m magas „világharangot”, de már nem tudta megvalósítani. Szerette a sportot, különösen az úszást, amiben idős korában is versenyzett. († 1995. június ? – Budapest)
- ?????? * **Sántha János** (Sopron) kohómérnök. Édesapját hatéves korában elvesztette, édesanyja nehezen nevelte fel. Középiskola után a „Soproni Műegyetem” (- *idézve a nekrológiájából – Liptay P.*) hallgatója lett, tanulmányait a háború megszakítja, 1951-ben kap diplomát. Első és egyetlen munkahelye – elhunytáig – a Székesfehérvári Könnyűfémű: üzemmérnök – főművezető – üzemvezető – gyáregységi műszaki vezető, s mindezeket a gyár öntödéjénél, ahol nyugdíjba vonulása után mint munkaszervező szolgált elhunytáig. Az OMBKE-nek 1952-től volt tagja. († 1990. december 27 – Székesfehérvár/szülővárosa temetőjében nyugszik)
- ?????? (*) **Lelkes István** (Dorog) bányamérnök. Munkáscsaládból származott, édesapja vájár volt a Salgótarjáni Kőszénbánya R. T. dorogi bányáiban. Középiskolai

tanulmányait az esztergomi gimnáziumban végezte, majd Sopronban a József Nádor Műszaki és Közgazdasági Egyetem Bányamérnöki Karán folytatta. A háború miatt tanulmányai megszakadtak, csak 1946-ban folytathatta és 1951-ben fejezhette be. A háborús frontszolgálat alatt erős meghűlése lett és betegeskedett, de életkedvét megőrizte. Okleveles mérnökként a Dorogi Szénbányáknál helyezkedett el, 1951-től volt a Minőségellenőrző Osztály főelőadója – majd vezetője. Sajnos betegsége miatt 1958-ban rokkantsági nyugdíjba kényszerült. Családja érdekében több éven át középiskolás diákokat instruált, amiről utolsó éveiben már kénytelen volt lemondani. Tagja volt egyesületünknek. († 1970. december 31 – Dorog)

??????

* **Szakál Sándor** (Kisbacon/Udvarhely vm.) bányamérnök. Székelyudvarhelyen érettségizett. A József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem soproni bányamérnöki karára iratkozott be 1942-ben. 1944-ben tanulmányait megszakítva, a II. világháborúban katona volt, majd hadifogságba került. 1946-tól folytatta tanulmányait 1950-ig. Ezt követően nógrádi és dorogi szénbányákban dolgozott. A bányamérnöki oklevelét 1953-ban kapta meg. A Mecseki Szénbányáknál eltöltött évek után, 1956-tól Nagybátonyban dolgozott bányamérnökként. 1960-tól az oroszlányi szénmedencében folytatta mérnöki pályafutását. A bányai munkakörök után a vállalat Üzem- és Munkaszervezési Osztályán működött elhunytáig. 1963-tól volt az Egyesület oroszlányi szervezetének tagja († 1977. január 14 – Kisbér.)

?????

* **Barsi Károly** (Sopron) bányamérnök. Kitűnő eredménnyel végzett gimnáziumi tanulmányait befejezve a háború alatt katonai szolgálatot teljesített, majd 1945-ben beiratkozott a soproni József Nádor Egyetem bányamérnöki karára, 1949-ben a Bányagéptan tanszéken tanársegéd, de 1950-ben már a Bányászati Mélyépítő Vállalatnál üzemvezető. 1953-ban kerül Tatabányára, ahol nyugdíjba vonulásáig dolgozott, mint akna-főmérnök – a központban területi főmérnök – termelési osztályvezető majd 1970-től termelési főmérnök. 1950-től tagja az OMBKE-nek, alapítója és tisztségviselője a megalakuló tatabányai csoportnak. († 1985. június ? – 21-én temették Tatabányán)

???????

* **Paládi Ferenc** (Nagyszöllős/Kárpátalja) bányamérnök Középiskolai tanulmányait Beregszászon járta. Tanulmányainak folytatását megszakította a háború. 1945-ben Nyirádra került. Az itteni bányai üzemnél kezdett dolgozni. A Magyar Bauxitbánya Vállalat itthon maradt vezetői üzem-technikusként alkalmazták. 1947-ben beiratkozott a budapesti Műszaki Egyetem bányamérnöki szakára. Egy év múlva Budapestre a MASZOBÁL központi bányaműszaki osztályára került. Itt dolgozott 1951-ig, amikor a diploma átvétele után a halimbai feltáráshoz helyezték. Üzemvezető helyettesként a cseresi bánya nyitásával kapcsolatos beruházási, bányafejlesztési programok irányítása volt a fő feladata. 1954-ben a MASZOBÁL megszűnésekor kinevezték a Balatonalmádi Bauxitkutató Vállalat igazgatójává. 1958-ban visszakerült Budapestre a Nehézipari Minisztérium Színesfémipari Főosztályára. Az Alumíniumipari Tervező Vállalat megalakulásakor, 1962-ben irodavezető lett és egyben a halimbai beruházások létesítményfőnöke. 1969-ben bányai gazdasági mérnöki oklevelet szerzett. († 2002. szeptember ? – temették 12-én – Budapest)

1898-ban – 125 éve – történt:

- február 10 † **Schmidt Nándor** (Selmecebánya) bölcseész. Szülőhelyén végezte a középiskolai tanulmányait, majd folytatta a pozsonyi királyi akadémián. Az 1848–49. évi szabadságharcban alhadnagy volt az I. utász-zászlóaljban. Szolgálatát Pozsony városánál kezdte meg mint díjnok, majd később átment az ottani kincstári ügyészséghez, ahol irodasegédtsízt lett. E minőségben 1867-ben Erdélyben járt, az erdélyi pénzügyek vezetésére kirendelt miniszteri biztos mellé osztatott be *bizalmas* szolgálattételre. Egy évig szolgált a vallás és közoktatási minisztériumnál számtisztként, majd több éven át Diósgyőrött az ottani bányagazgatóságnál. 1873-ban áthelyezték Selmecebányára az ottani bányagazgatósághoz igazgatósági irodavezetőnek. Az OMBKE-nek létrejöttétől rendes tagja volt. (* 1830. október 3 – Pozsony)
- február ?? † „**Halálozás.** Az »Osztrák államvasutak aninai bányái, kohói és erdei« igazgatója: **Reich Henrik**, tisztartó bányagondnok, a közelmúlt napokban szívbjában meghalt – Reich Henrik igen derék, szívélyes, kedves ember és kitűnő bányász volt (Leoben), az 1897. évi szocialista-lázadás óta idegbajos és szívbjajos lett, a gond és keserűség ölte meg, 46 éves korában. Egyesületünknek 1892-től kezdve alapító tagja volt. Nyugodjék békével.” (*Elhunytakor ennyivel emlékeztek a BKL-ben, az még előkerült, hogy azonos nevű fia vaskohómérnök lett.*)
- március 4 * **Hargitay Sándor** (Mór) gépészmérnök. A Budapesti Műegyetemen szerezte meg oklevelét 1923-ban és azon évben a MÁVAG malomszerkesztő részlegébe került, majd a vasöntöde vezetésével bízták meg. Üzemvezetői tevékenysége mellett sok éven át végzett oktatói munkát, sok fiattalal ismertette és szerettette meg az öntészeti munkát. 1938-ban kinevezték főmérnöknek. Javaslati és tervei alapján indították be a MÁVAG-ban a magnézium-bázisú öntvénygyártást. A háború után jóvátételi feladatokat intézett, majd a vállalat győri öntödéjének lett üzemvezetője. 1951-ben átirányítják Csepelre szintén öntöde vezetőnek, ahol a termelés fellendítése mellett az új viszonyokhoz igazodó szervezet kiépítésében is irányító, mely feladatok sikeres megoldását elismerik és 1952-ben ő lett a vállalat igazgatója. 1957-ben történt nyugdíjazásáig számtalan fejlesztést hajtanak végre, és aktívan bekapcsolódott az OMBKE Öntészeti Szakosztályának kialakításába, 1952-58-ban a szakosztály elnöke is volt. († 1975. szeptember 28 – Budapest)
- március 27 (*) **Zorkóczy Béla** (Moson) gépészmérnök, egyetemi tanár. Oklevelét a budapesti József Nádor Műegyetemen szerezte meg 1924-ben, és ott dolgozott 1934-ig mint tanársegéd, majd adjunktus. 1934 után a Hubert és Sigmund Acél- és Fémárúgyárban lesz gyárfőnök, 1937-től műszaki igazgató, majd 1941-től vezérigazgató. E beosztásai mellett a Műegyetemen oktatóként is dolgozik. A háború után a Magyar Gyufaipari Rt műszaki igazgatója, 1950 után a Vasipari Kutató Intézetben osztályvezető, illetve tudományos tanácsadó és a NME-en szintén folytat oktató tevékenységet nyugdíjazásáig. Több szakterületen is működött: pl. hőkezelések, hegesztéstechnika († 1975. november 18 – Budapest)
- május 17. * **Dr. Geleji Sándor** (Nagykikinda) kohómérnök, egyetemi professzor. A budapesti műegyetem gépészmérnöki karán kezdte tanulmányait, majd a soproni egyetemen szerzett kohómérnöki diplomát. Kezdetől a kohászati meleg- és hidegalakítási technológiák elméleti, mechanikai problémái foglalkoztatták. Az addig csak empirikus alapon kidolgozott gyártási eljárásokat komoly matematikai számítások és elméleti megfontolások alkalmazásával új alapokra helyezte. Nagy ipari gyakorlatra tett szert a Magyar Rézhengerműveknél 11, majd a Csepeli Fémműben 14 év alatt. Üzemmérnökként kezdetben a hengerművek és huzalhúzó berendezések tökélete-

sítésével foglalkozott. Doktori disszertációját – szintén gyári munkája mellett – a meleg- és hideghengerlés témaköréből írta. A fémalakításnak szinte minden területén otthonos volt: elméleti számításokat és gyakorlati kísérleteket végzett a rúd- és csőgyártás, a kovácsolás, a mélyhúzás és huzalalakítás területén. Még gyári munkája során magántanári képesítést szerzett. 1949-ben leköszönt csepeli állásáról és a soproni, majd az egyetem átszervezése után a miskolci kohómérnöki karon végzett oktató- és kutatómunkát. Az ő nevéhez fűződik a kohásztechnológus szak megalapítása, tananyagának kidolgozása. Számos könyvet, egyetemi jegyzetet írt. Tagja volt az Akadémiának, munkásságát két alkalommal is Kossuth-díjjal ismerték el. Egyesületünknek 1927-ben lett tagja. († 1967. november 3 – Budapest)

- május 28 * **Bánky József** (Sopron) gyémántdiplomás kohómérnök. Iskoláit – édesapja szolgálati helyének gyakori változása miatt – több városunkban járta végig, Miskolcon 1916-ban érettségizett. Ezután évekig szolgált, az egész világháborút végigharcolta, 1918-ban súlyos rokkantként szerelték le. Még Selmeceen beiratkozott a főiskolára, de tanulmányait 1922-ben Sopronban fejezi be. Működését Diósgyőrben kezdi és 1921-1944 között különböző feladatkörökben dolgozott. Üzemi munkája mellett évtizedekig tanított az itteni szakiskolában, melynek igazgatója is volt. A háború utáni megpróbáltatások nem kerültek el, magánmérnöki irodát nyitott. 1952-től a Kerámia Tűzállóanyaggyár, majd 1963-tól a Magnezitipar laboratóriumának vezetője lett. 1966-ban vonult nyugdíjba, de még 10 éven át a Budapesti Műszaki Egyetemen működött. († 1988. augusztus 7. – Budapest)
- június 30 * **Villányi Ferenc** (Temesvár) bányamérnök. Az elemi négy osztályát és a főreáliskola nyolc osztályát szülővárosában végezte, 1916-ban érettségizett. Selmecebányán a Bányászati és Erdészeti Főiskolára iratkozott be. Az I. világháború miatt tanulmányait Sopronban fejezte be 1920-ban, itt kapott bányamérnöki oklevelet 1922-ben. 1921. július 10-én lépett a Salgótarjáni Kőszénbánya Részvénytársaság szolgálatába, gyakornokként a zagyvai szénbányákban dolgozott. Ezt követően a kotyházi lejtős aknáknál 1922. június 1-ig, volt állományban, majd Kisterenyén lett üzemmérnök. 1925. november 1-től Dorogra helyezték. 1934-ben Tokodon dolgozott üzemvezetőként. 1944-1947 között a szászvári szénbányáknál teljesített szolgálatot, majd áthelyezték az ásványbányászathoz. 1954-1957 között a BKI tudományos munkatársa volt. 1957-ben vonult nyugállományba. 1922-től volt az OMBKE tagja. († 1969. július 13 – Budapest)
- augusztus 3. * **Dr. Gedeon Tihamér** (Rimaszombat) vegyész mérnök, bauxitkémikus. Egyetemi tanulmányait a budapesti Műegyetemen végezte. 1928-tól neve és tevékenysége összeforrt a magyar alumíniumérc-kutatással. 1935-1938 között Indiában dolgozott. Elsőként állított elő fémmagnéziumot hazai dolomitból. Fontos szerepe volt a magyar bauxitkataszter munkálatainak megkezdésében, a hazai műkorundgyártás megindításában. 1940-től volt egyesületünk tagja. († 1967. december 24 – Budapest.)
- augusztus ?? * **Dr. Nahoczky Alfonz** (Lippa/ Temes vm.) A vaskohómérnöki diploma megszerzése után a diósgyőri és a csepeli acélműben gyakornok. 1924-től már a soproni Bánya- és Erdőmérnöki Főiskolára ment, ahol tanársegéd – adjunktus – egyetemi magántanár. Az első két kohómérnök között van, akik 1933-ban doktorátust szereztek. 1944-ig az Iparügyi Minisztériumban osztályfőnök, a háború után Borsodnádason, majd Ózdon dolgozott. 1951-től Budapesten a KGMTI-ben szaktanácsadó nyugdíjazásáig, 1972-ig, ami után visszaköltözött Sopronba. Egyesületünknek 1920-tól volt aktív tagja, és tagja volt további, szakmánkhöz

közelálló egyesületnek is. Lapunkban, a BKL-ben 15 szakdolgozata jelent meg. († 1979. február 22 – Sopron)

- november 3 (* **Müller László** (Nagykikinda) bányamérnök. Édesapja a szülőváros tisztviselője volt, tanácsnokként ment nyugdíjba. Iskolai tanulmányait szülővárosában kezdte meg, majd az érettségi vizsga után 1916-ban a selmeci Bányászati és Erdészeti Főiskolára iratkozott be. A kitört háború miatt tanulmányai megszakadtak, a határok megváltoztatása miatt csak 1921-ben tudta tanulmányait folytatni. Anyagi nehézségei miatt munkát vállalt a Salgótarjáni Kőszénbánya Rt.-nél, majd az Esztergom-Szászvárosi Kőszénbánya Rt.-nél. 1925-ben helyettes tanársegéd lesz a Sopronba került Főiskolán, oklevelét 1929-ben sikerül megszereznie. Ezzel a Nagybátony-Újlaki Egyesült Iparművek Rt.-nél a nagybátonyi üzemnél lett üzemvezető, majd 1934-től ezen Rt. Óbudai Téglagyárában gépészeti vezető. 1938-ban ott a teljes gyár műszaki igazgatóhelyettese, 1942-ben az Rt nagybátonyi üzemének jelentős fejlesztését felügyeli. A háború vége után ott marad, mint a bányaüzem vezetője, 1949-től a minisztériumba nyert beosztást osztályvezetőként. 1923-tól volt az OMBKE rendes tagja. († 1964. október 12 - Budapest)
- november 29. † **Pöschl Ede** (Budapest) bányamérnök, akadémiai tanár. A selmecbányai akadémián 1851-től az ábrázoló geometria és az építészet tanára, 1862-től bányagéptant és kohógéptant oktat, 1873-tól az Akadémia igazgatója. Szakcikkei a Berg- und Hüttenmännisches Jahrbuch-ban és a Kohászati Lapokban jelentek meg. Részes volt egyesületünk alapító közgyűlésének és „Alapító tag”-ként lett az OMBKE tagja. (* 1820. május 10 – Bécs)
- december 30 * **Szamosi Gyula** (Brassó) vaskohómérnök. Elemi és főgimnáziumi tanulmányait Kassán végezte. Az érettségi után 1916-ban bevonult katonának és 1918-ban szerelt le. Születési helye alapján ekkor már román állampolgárnak számított, ezért felsőfokú tanulmányait csak repatriálása után, 1921-ben kezdhette meg Sopronban a Főiskolán. Anyagi nehézségei miatt tanulmányait több szakaszban tudta elvégezni, közben dolgoznia kellett. 1929-ben szerezte meg oklevelét. Pályája az Oetl gyárban kezdődött, majd 1936-tól a MÁVAG budapesti gyárába került a számára kedvencé vált fémöntészet területen. Sokat foglalkozott az alumíniumbronzok öntésével, kovácsolásával, de sokat foglalkozott magnézium alapú ötvözetekkel is. A háború után is a MÁVAG-nál dolgozott 1950-ig a fémöntészeti műhely vezetőjeként. 1951-ben az Ipari Minőségellenőrző Intézet lesz a munkahelye, majd következett még az Országos Tervhivatal, a Metallokémia és végül a KGM Ellenőrzési osztálya. 1957-ben nyugdíjba vonult. († 1982. július 5 – Budapest)
- ?????? * **Szalai Béla** (Mezőtúr) gépészmérnök. Műegyetemi tanulmányai idején professzora, Kandó Kálmán bevonta a borsodi szénkő lepárlási kísérleteibe. Ez döntő hatással volt életére, a szénbányászat iránt egész életére elkötelezte magát. 1924-ben Alacsán ő vezette a kísérleti lepárló építését, majd a függőleges akna gépészeti felszerelését, utána a Miklós-táró gépészeti üzemvezetője lett. 1930-as években a borsodi szénmedencében a brikettgyártást is bevezette, irányítja a Kondó-Sajószentpéter közötti bányavasút építését. A háború után részt vesz a bányavasút-hálózat rendbe hozásában és a terület bányavasútjainak üzemvezetője lesz, karbantartói üzem gépészeti vezetője nyugdíjazásáig, 1958-ig. 45 éven át volt egyesületünk lelkes tagja (1979. április ? / 3-án temették – Sajószentpéter)
- ?????? * **Farkasdy József** (Üzbég/Nyitra vm.) bányamérnök. Középfelsőiskolát Nyitrán elvégezve 1916 – 1918-ban harctéri szolgálatot teljesített. Leszerelése után Selmecen

még be tudott iratkozni a bányászati fakultásra, de oklevelét Sopronban szerezhette meg 1923-ban. 1922-től a Magyar Általános Kőszénbánya Rt. Tatabányai telepén már üzemmérnök, 1928-tól a mérnökség vezetője, 1930-tól a mélyfúró üzemet is vezeti. 1946-ban áthelyezik Sajókazára, ahol 1948-ig üzemvezető. Hasonló beosztásban Farkaslyukra, majd Perecesre kerül. 1950-ben a Diósgyőri Szénbánya műszaki osztályvezetője, majd ismét üzemvezető, 1952-től főmérnök. 1955-ben Borsodi Szénbányászati Tröszt központjába kerül főmérnökként és utolsó munkaköre a Bányamérési Osztály vezetése. 1959-ben nyugdíjba vonult. 1920-ban lépett az OMBKE tagjai sorába. († 1969. június 3 – Miskolc)

1873-ben – 150 éve – történt:

- március 16 * **Fischer Károly** (Nagyszombat/Trnava/Szlovákia) kohásmérnök, vegyész. A selmecbányai Bányászati és Erdészeti Akadémián végezett 1895-ben. 1895-től Selmecbányán bányagyakornok, majd a vegyelemzőnél dolgozott. Miután 1897-ben kohászatból államvizsgát tett, Zalatnán segédmérnök, 1902-től mérnök. Utána a kapnikbányai kohóhivatalnál kémlész (1905) és annak vezetője (1910), majd a fernezelyi kohóhivatalnál mérnök, 1912-től főmérnök, 1917-től a nagybányai vegyelemző hivatal főnöke, 1918-ban, mint bányatanácsos. 1892-től volt megalakuló egyesületünk tagja. († 1918. december 24 – Nagybánya/Erdély)
- október 13 * **Szeőke Imre dr.** (Nyíregyháza) bányahatósági főtanácsos. Középiskolai, valamint jogi tanulmányait Debrecenben, bányászati tanulmányait Selmecbányán végezte, államtudományi szigorlatát Kolozsvárott az egyetemen tette le. 1917-ben a Budapesti Tudományegyetemen a bányajogból magántanári képesítést szerzett. Tanulmányainak bevégezése után bányaesküdt, 1904 októberétől pár hónapig a selmeci akadémián a bányajog helyettes tanára, már 1905 elején visszatér a bányahatósági hivatalokhoz. 1908-ban főbányabiztos, 1919 évet bányahatósági főtanácsosként dolgozza végig. Az OMBKE tagja 1900 óta, 1917-ben megválasztják az egyesület titkárának. Több szakcikke jelent meg BKL-szaklapunkban és szerzője vagy társszerzője jelentős bányajogi könyveknek. († 1920. február 26 – Budapest)
- október 19 * **Póra János** (Somogy/Baranya m.) bányamérnök. A selmecbányai Bányászati és Erdészeti Akadémiát 1898-ban végezte el. Oklevelét 1899-ben kapta meg. Ezt követően két évig tanársegédként, majd kilenc hónapig kincstári segédmérnökként dolgozott. 1901. június 15-én került az Északmagyarországi Egyesített Kőszénbánya és Iparvállalat Részvénytársaság szolgálatába, 1903. december 31-én bányamérnökké nevezték ki. 1904. december 31-től Baglyasalján már főmérnökként dolgozott. 1917. december 31-én bányagondnok, 1920. december 31-én főbányagondnok lett. Dolgozott igazgatóhelyettesként, geológusként, majd mérnökség-vezetőként 1922. december 31-ig. 1923. január 1-től igazgatói megbízást kapott. 1925. január 1-től a két nógrádi bányavállalat egyesülése után, a baglyasaljai mérnökség vezetője lett a Salgótarjáni Kőszénbánya Részvénytársaság szolgálatában. 1927. július 1-től, vonult nyugállományba. 1904 óta volt rendes OMBKE tag. (†1942. október 1 – Gödöllő)
- november 18 * **Vizer Vilmos** (Pécs) bányamérnök, műszaki fejlesztő. Oklevelét a selmecbányai akadémián szerezte. Pályáját a Duna Gőzhajózási Társaságnál kezdte. A Magyar Általános Kőszénbánya bányaműszaki osztályvezetője, központi bányagazgatója, majd 1939-től a vezérigazgató. A hazai szénbányászatban a gépi munka bevezetését szorgalmazta. Vezető szerepet töltött be az Iparügyi Tanácsnál és a Magyar Szabványügyi Intézetben. A Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem

Soproni Bányászati Karának első tiszteletbeli doktora. Szakirodalmi munkássága is jelentős. Tagja volt egyesületünknek 1893-tól, ezen belül két ciklusban alelnöki posztot is betöltött. († 1945. március 15 – Budapest)

?????? * **Pauer Gyula** (Szepességben ?) bányamérnök. A Szepesség szülötte, középiskoláit Lőcsén végezte és 1891-ben iratkozott be Selmezbányán bányamérnök hallgatónak. Tanulmányait 1894-ben befejezve Hodrusra került ezüstgyárhoz, illetve annak bányászatához. Hamarosan az Osztrák Államvasút társaságnál Resicán találjuk. Az Anna-völgyön töltött üzemvezetői tapasztalásairól több cikkben számolt be a BKL lapjain. Majd a szénbányászatban először az Esztergom-vidéken, utána Mátranovákon üzemvezető. Szakmai tevékenységét Krajna-vidéken bányagazgatói szolgálatban fejezte be. Nyugdíjas éveiben a Wörther See mellett egy öröklött villában húzódott meg, illetve hunyt el. († 1937. augusztus 21 – Pörschah/Ausztria)

?????? * **Orlaj-töréki Török László** (Rimabrézó / ma Rimavské Brezovo – Szlovákia) bányamérnök, vasgyári műszaki főtanácsos. Középiskoláit az 1885-1893 években végezte a rimaszombati Egyesült Protestáns Főgimnáziumban az 5. osztály kivételével, melyet a késmárki Evangélikus Líceumban járt. A bányamérnöki szakot a selmeci akadémián hallgatta s 1898-ben nyert oklevelet. Katonai kötelezettségének Bécsben az 1898-99 években tett eleget. A Magyar Királyi Állami Vasgyárak felsőmagyarországi vasércbányászatához, illetőleg a vashegyi vaskő-bányák üzemvezetőségéhez, mint bányagyakornok az 1896-ik év augusztus havában lépett be. Ugyanott 1898-ban segédmérnök, majd 1904-ben mérnök, 1911-ben főmérnök lett, 1911-től Rozsnyón, 1920-tól a diósgyőri vasgyárban teljesített szolgálatot, 1917-ben felügyelővé, 1919-ben főfelügyelővé lépett elő. 1928. augusztus 1-én nyugalomba vonult. 1897-től volt Egyesületünk tagja. († 1947. szeptember 30 – Miskolc-Diósgyőr)

Év során . . . **használtak először sűrített levegős kőzetfúrógépet** hazánkban a selmezbányai Ferenc József aknában. A Sachs-féle fúrógép Steinfort állványos gép volt.

1848-ban – 175 éve – történt:

március 7 * **Zsigmondy Béla** (Pest) gépészmérnök. Mérnöki diplomáját Zürichben szerezte. Hazatérte után társult nagybátyjával Zsigmondy Vilmos bányamérnökkel, aki artézi kutak fúrásával tette országszerte ismertté nevét. Nagybátyja elhunyt után ő készítette hazánkban a legtöbb alföldi város vízellátásához szükséges artézi kutat. Műszaki tehetségét dicséri, hogy 500 m-nél mélyebb kutakat is fúrt. A kiváló gépészmérnök 1894-től hídépítéssel is foglalkozott. († 1916. június 12 – Budapest.)

július 27. * **Eötvös Loránd** (Buda) báró, kísérleti fizikus, igazi tudós tanár. Pesten, a piaristáknál érettségizett. Fizikai doktorátusát Heidelbergben szerezte meg. Itthon először az elméleti fizika, majd a kísérleti fizika professzora lett. 1891/92-ben a Budapesti Tudományegyetem rektora, 1889-től 1905-ig a Magyar Tudományos Akadémia elnöke volt. Fizikai kutatásai két nagyobb területre koncentráltak: 1886-ig a felületi feszültség, 1888-tól a gravitáció kutatására. Kifejlesztette a már életében róla elnevezett torziós ingát, mellyel egyaránt lehetett végezni alapkutatást (a gravitáló és a tehetetlen tömeg arányosságának kísérleti vizsgálata) és alkalmazott kutatást (geofizikai mérések, olajkutatás). Közéleti tevékenysége is jelentős. 1895-ben megszervezte a fizikatanárok egyetemi továbbképzését. Tanárideálja a "tudós tanár" volt. Fontosnak tartotta a tudomány rangjának emelését és a tudományos

ismeretterjesztést is. Kiegyensúlyozott, teljes életre törekedett, ezért vállalta el - szenvedélyes hegymászóként - a Magyar Kárpát Egyesület elnökségét. († 1919. április 8 – Budapest)

december 9 * **Kissármási Mály Sándor** (Zsombolya/Torontál vm.) bányamérnök. Szegeden végezte a középiskolát, 1869-ben letett érettségi után Selmece ment, ahol először az erdészeti szakra iratkozott be. Egy szemeszter után átlépett a bányászati pályára, ahol tanulmányait 1873-ban végezte el. Pályáját a kapnikbányai kohóhivatalnál kezdte, 1876-ban Ravaszpatakán a foncsorozó mű vezetője, majd dolgozott Zalatnán – Csertésen – 1889-től Selmecebányán vegyelemző. 1892-94 között a főiskolán tanár, ezt követően Budapesten működik a Pénzügyminisztériumban osztálytanácsos – 1905-től miniszteri tanácsos. Szakmai útja mindig kohászati-vegyészeti folyamatokat kíséri, több írása jelent meg a BKL lapjain. 1905-től a minisztériumban a Bányászati Főosztály vezetésével bízzák meg és a következő években irányító, vezető feladatokat lát el a bányászat fejlesztésében, beleértve a selmeci főiskola fejlesztését is. 1892-től tagja volt egyesületünknek. (†1929. november 13 – Budapest)

Az év során . . kezdte meg működését Pécs határában a Lámpás-völgy keleti oldalán a mecseki szénbányászat első függőleges aknája a Flórián-akna. Az aknát Blauhorn T., Dóri R., Jäger J., Littke L. pécsi polgárokból alakult társaság létesítette. A kb. 40 méter mély akna 1854-ben víz alá került, de azt az Első Dunagőzhajózási Társaság megvásárolta és tovább működtette kb. 1880-ig.

1823-ban – 200 éve – történt:

április 19 * **Bölcsházai Belházy János** (Körmöcbánya) bányamérnök, jogász. Tanulmányai végeztével 1847-ben államszolgálatba lépett, először Szomolnokon, majd a rozsnyói bányatorvényszéknél volt bányagyakornok. Sokoldalú képességeit hamar felismerik és a minisztérium áthelyezte a komotauai bányakapitánysághoz, ezt követően a pilseni bányáknál kap mérnöki feladatokat. 1856 után a pécsi, majd a pesti bányabiztosságnál működik. A kiegyezés után a magyar királyi pénzügyminisztériumba kerül titkári – osztálytanácsosi feladatkörbe. Rövid ideig bányavezető Kolozsvárott, majd ismét a minisztérium, ahol a bányászati főosztály vezetője lett. 1895-ben – 71 évesen – felmentését kéri és visszavonul budavári lakásába. 1892-ben tagja lett megalakuló egyesületünknek. († 1901. április 30 – Budapest)

május 15. * **Czimeg János** (Szeged) bányamérnök, feltaláló. Tanulmányait a selmeci akadémián végezte. A szabadságharc alatt a honvédség mérnökkari osztályának tagjaként részt vett Pest-Buda megerősítésében. Az 1849 utáni emigrációban Párizsban tanulmányainak hasznosítására (pl. ezüstözött tükör) üzemet létesített. Hazatérve elkészítette a szegedi Széchenyi tér rendezésének tervét († 1876. február 26 – Szeged)

június 8 * **Hauch Antal** (Koss/Galicia) bányamérnök. Középiskolai tanulmányainak befejezése után a lemergi egyetemen a bölcészetet és természettudományi szakot, később a selmeci bányászati akadémián a bányászati szakot végezte. 1847-ben lépett állami szolgálatba s egész életében az állami vállalatoknál dolgozott. Így kezdett a Wieliczki sóadminisztrációnál – de már 1848-ban „felesketett gyakornok” a jaworznoi bányaműnél – 1851-56 között tanársegéd és tanár a selmeci akadémián – majd dolgozik a szomolnoki kohónál és nyugdíjazásáig Zalatnán, mint a vegyelemző hivatal főnöke. Fő munkaterülete a különböző fémek kinyerése és esetleges

melléktermékek hasznossá tétele pl. kénsav, vasgálic, stb. Ismeretei bővítésére többször tett európai tanulmányutakat – saját költségen. († 1903. június 3 – Budapest)

?????

* **Bellusich János** (Selmecebánya) bányamérnök, bányatanácsos. Iskoláit szülővárosában kezdte, a középiskolát Vácott végezte majd Selmecen szerezte meg oklevelét 1841-1846 között tanulva. Szolgálatát a kincstári bányászatnál kezdte és lépegetett a ranglétrán díjtalan gyakornoktól kezdve, különböző üzemi feladatokon át a bányatiszti kinevezésig, amit 1851-ben ért el. 1853-tól az ércelőkészítés, zúzóművek, mosóművek irányítása lesz feladata hazánkon kívüli területeken is. 1868-tól ismét magyar bányáknál működik pl. Nagybányán, és a kolozsvári bányaigazgatóság területén. Szakmai tapasztalatait kihasználva jelentős fejlesztéseket vezet be. 1887-ben nyugdíjazását kérte, amit elfogadnak és bányatanácsosi címet kap. († 1893. november 29 – Selmecebánya)

Összeállította Liptay Péter aranyokleveles kohómérnök, Salgótarján;
: Tel: 06 20 358 9253; E-mail: peterne.liptay@gmail.com
Közreműködő: OMBKE – Történelmi Bizottsági társak:
Csath Béla vasdiplomás bányamérnök
Káplánné Juhász Márta
Dr. Korompay Péter aranyokleveles bányagépészmérnök:
az ő összeállítása a további oldalakon

Lezárva: 2022. november 10-én

2023 év évfordulói

Kikre emlékezünk:

Amtmann Árpád (1923-2016) aranyokleveles gépészmérnök

Hám Kálmán (1923-1952) bányamentő vájár

Tettamanti Tibor (1915-1998) gyémántokleveles bányamérnök

és események, amelyekre szintén emlékezünk:

1548-ben – 475 éve történt

I. Ferdinánd Mária királynétől március 7-én átveszi az alsó-magyarországi bányavidék, illetve a körmöcbányai pénzverés kezelését és azt az alsó-ausztriai kamarára bízta. A selmeci és körmöci kamarai hivatalokat is az alsó-ausztriai kamarának rendeli alá. A körmöcbányai kamara fennmaradt kimutatása szerint 1531 és 1548 között évente átlagosan 5450 kg ezüstöt és 245 kg aranyat termeltek a kamara területén.

1573-ben – 450 éve történt

I. Miksa véglegesen kihirdeti a hét bányaváros beleegyezésével megalkotott Miksa-féle bányarendtartást (február 26.).

1598-ben – 425 éve történt

Az 1598. évi XLII. törvénycikkben a rendek alázattal kérik a királytól, hogy „méltóztassék ... akképpen határozni, hogy a bányák hiányt ne szenvedjenek”. Rudolf kinevezi Haag Dávid udvari kamarai tanácsost a hét Alsó-magyarországi bányaváros első főkamagrófjává. A főkamagróf rövid ideig marad hivatalában és 1600-ban lemond. A király utódjául Rappach Kristófot nevezi ki, aki első intézkedései között összefoglalja a selmeci bányatársláda alapszabályait (január 18.).

1698-ben – 325 éve történt

I. Lipót kihirdeti a Miksa-féle bányarendtartást Nagybányán és Felsőbányán és rendeletben szabályozza az ottani bányák igazgatását (július 18.).

1748-ben – 275 éve történt

Az udvari bányászati főigazgatóság (Bergwerks-Directions-Hof Collegium) 1748. június 30-i rendelete alapján „Felső-magyarországi Bányapolgárság” (Oberungarischer Waldburgerverein) néven egyesületet hoznak létre és statutumokat alkotnak. A XVIII. sz. első felében Felső-Magyarországon 14 területi bányajog volt érvényben Szomolnokon, Gölnicbányán, Iglón, Svedlérben, Merényben (Vagendrüssel), Remetén, Rozsnyón, Dobsinán, Krompachon, Stószban, Alsó- és Felső-Mecenzéfen, Jászón, valamint Zsakarócon. A Felső-magyarországi Bányapolgárság egyesülésével a helyi bányajogi előírások alkalmazását fokozatosan megszüntetik. A Bányapolgárság 1749-ben szerződés köt a kincstárral termékeinek átvételére. 1750-1763. között éves átlagos termelése 181 bányából 16400 q réz. 1753-ban az iglói, 1772-ben pedig a gölnici és szomolnoki bányapolgárok is csatlakoznak az egyesülethez. 1760-ban közös segélypénztárt alapítanak.

1773-ben – 250 éve történt

Bécsben megjelenik Christoph Traugott Delius „Anleitung der Bergbaukunst...” c. úttörő jelentőségű bányászati és bányagazdasági munkája.

Elkészül a világ első szalagkartogram-térképe a Magyar Királyság sószállítási útvonalairól.

1798-ben – 225 éve történt

A „Magyar Hírmondó”-ban megjelennek az első újsághírek a mecseki kőszén előfordulásáról.

A pécsi székesegyház uradalma Somogy községben megkezdte a szén kitermelését

1823-ben – 200 éve történt

Egy kamarai kimutatás szerint a Felső-Biber-táróban – ezidőtájt a legjelentősebb selmecbányai ércbányában - 1790 és 1823 között évente átlagosan 144 kg aranyat, 8875 kg ezüstöt és 3347 q ólmot termeltek

1873-ben – 150 éve történt

A selmeci főkamagrófi (bányagrófi) tisztség megszüntetése (Báró Mednyánszky Dénes lemondása, Péch Antal kinevezése).

Először alkalmaznak magyar gyártmányú kőzetfűrőgépet (Selmecbányán). Az addig használt Sachs-féle kőzetet fűrő gépek, a selmeczbányai kemény hegyi rétegekben nem feleltek meg a hozzájuk kötött vérmes reményeknek, Péch Antalt, Richter Gusztávot, Brószmann bányatanácsost és Kachelmann Károly gépgyárost arra indították, hogy a célnak megfelelő új szerkezetű gépeket és fűrőállványokat szerkesszenek. A Péch-féle gép és fűrőállvány nem bírta ki a versenyt a mindinkább szaporodó külföldi találmányokkal; Richter gépe is már a múlté; de a Brószmann-Kachelmann-féle kőzetet fűrő gép még sokáig megállja helyét.

1898-ben – 125 éve történt

Felépül a Földtani Intézet palotája a Stefánia úton.

Megalakult a Magyar Általános Kőszénbánya Rt. a MÁK Rt. és az Esztergom-Szászvári Kőszénbánya Rt.

Annayölgy új tulajdonos, az „Esztergom-Szászvári Kőszénbánya R.-T.” tulajdonába került.

Megkezdte a széntermelést a Budapest-vidéki Kőszénbánya Rt. Erzsébet aknája, a széntermelése 1925-ig 3.000.000 tonna volt

Ótokodon elkészült az A iker légakna (140 m.), majd 10 m³/perc vízbetöréssel elfulladt.

Tokodaltáró villamosításához Kábelaknát mélyítették, a külszínen megépült a 2x150 LE-s generátorral felszerelt olajtüzelésű erőmű.

1923-ben – 100 éve történt

December 24* Amtmann Árpád Gyirmót (Győr megye) - aranyokleveles gépészmérnök.

A Budapesti Műszaki Egyetemen szerzett diplomát. 1950-1984 között a Dorogi Szénbányák Bányagépgyártó és Javító Üzem dolgozója, 1969-től nyugdíjazásáig főmérnöke. Emellett 1953-1964 között az Esztergom - Kenyérmezei Bányagépezési Technikum esti és levelező tagozatának tanára, a Bányagépezés-tan c. tankönyv társszerzője és szerkesztője. Több dorogi szakirodalom adatközlője.

Kitüntetések: Kiváló Dolgozó (11-szeres); Munka Érdemrend (ezüst és arany fokozat); Honvédelmi Érdemérem (+ 2016. január 13 – Dorog)

Szeptember 17* Hám Kálmán Dorog. Bányamentő, vágár.

A Dorogi Szénbányák Nemzeti Vállalat alkalmazásában állt. 1952-ben a Borsodi Szénbányák Szuhakálló bányájában vízbetöréses bányamentés során vesztette életét. Dorogon temették el, lakótelep őrzi a nevét. Halála körülményeihez kötődik Fábri Zoltán filmrendező Életjel c. filmje (Sinkovits Imre színművész alakítása).

Kitüntetések: Munka Érdemrend arany fokozat (1951, 1953 posztumusz). (+ 1952. dec.22. Szuhakálló)

Megkezdte a széntermelést a Solymár akna, a széntermelése 1939-ig 750.000 tonna volt.

Lemélyült a II. függőleges akna, Tömedék aknáz az alagúrendszerhez kapcsolták.

Megindult a Sátorkői homokvasúton és a Henrik hegyi homoksiklón a szállítás.

1948-ben – 75 éve történt

A bányászat legfelső szintű irányítását az 1848. évi III. törvénycikk alapján a Pénzügyminisztérium, a bányaugyi jogszolgáltatást pedig legfelső szinten az Igazságügy minisztérium veszi át.

Megalakul a Nehézipari Központ (január 16.). Feladata a nehézipari vállalatok összefogása és irányítása.

A 3.500/1948. sz. kormányrendelet alapján államosítják a Heinrich, Frölich és Klüpfel Aknamélyítő és Bányászati Mélyépítő Vállalatot (03. 16.), amely Aknamélyítő Nemzeti Vállalat, majd 1949-től Bányászati Aknamélyítő Vállalat néven működik tovább.

5980/1948. Korm. sz. rendelet a Bányatárspénztárak Szövetségének létrehozásáról

Az Iparügyi Miniszter 20.515/1948. számú alapító levelei a Várpalotai Szénbányák Nemzeti Vállalat, az Ózdi Szénbányák Nemzeti Vállalat, a Diósgyőri Szénbányák Nemzeti Vállalat és a Sajómelléki Szénbányák Nemzeti Vállalat alapításáról (október 25.)

A Borsodi Szénipari Központ létrehozása (november)

Az országgyűlés elfogadja az 1948: XXV. törvénycikket a 100-nál több munkást foglalkoztató üzemek államosításáról (április 29.). A törvény hatálya kiterjed „minden olyan magántulajdonban álló ipari, közlekedési, bánya- és kohóvállalatra, továbbá közhasználatú villamosműre, amelynél a bármilyen munkakörben alkalmazott munkavállalók összlétszáma az 1946. évi augusztus hó 1. napjától a jelen törvény hatálybalépéséig eltelt időben bármikor elérte a száz főt”. Az 5.410/1948. (V. 11.); 6.070/1948. (VI. 19.); 7.080/1948. (VII. 3.); 4.145/1949. (VII. 9.) Korm. sz. rendeletek intézkednek a törvény végrehajtásáról.

Az 1948. évi XXXVII. törvény rendelkezik a nemzeti vállalatokról. A 20-515/I-1948. (X. 25.) Iparügyi Miniszteri rendelet alapján Borsodi Szénipari Központot; a 20-515/I-1948. (X. 25.) Iparügyi Miniszteri rendelet alapján Ózdi Szénbányák Nemzeti Vállalatot, Diósgyőri Szénbányák Nemzeti Vállalatot és Sajómelléki Szénbányák Nemzeti Vállalatot alapítanak.

Közzéteszik a 9960/1948. számú kormányrendeletet a Magyar Amerikai Olajipari Rt. és a MAORT Gázértékesítő Rt. állami kezelésbe vételéről (szeptember 24.). A MAORT vezérigazgatójává Dr. Székely Pált nevezik ki.

Megalakul a Dorogi Szénbányák Állami Vállalat (november 1.). A vezérigazgató dr. Ajtay Zoltán

1973-ben – 50 éve történt

Az MSzMP KB. határozata alapján a bányászati vállalatokat a központi bérszínvonal-szabályozás hatálya alá sorolták.

1998-ben – 25 éve történt

Július 27 † **Tettamanti Tibor** Budapest. Gyémántokleveles bányamérnök. Tanulmányait Sopronban, a M. Kir. József Nádor Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karán folytatta, 1938-ban szerezte oklevelét. 1942-ben már a Tatabányai Szénbányák körzeti főmérnöke. A Tatabányai Szénbányáknál töltött évei után a dorogi szénmedence Ebszönbányai, majd Borókási üzemének vezetője, később a Műszaki Osztály vezetője, ezután a vállalat főmérnöke volt. Az 1960-as években Kenyérmezőn a felsőfokú technikumban tanított bányaművelés tanszakon. 1967-ben az alakuló Földtani és Bányászati Rt. (GEOMINCO Bp.) ügyvezető igazgatója lett. Számos szakcikke jelent meg a Bányászati Lapokban. 1980-ban vonult nyugdíjba. (* 1915. március 05. – Budapest)

2003-ben – 20 éve történt

Befejeződött a szénbányászat a Dorogi Szénmedencében a Lencsehegyi Bányáüzemben 2003. október 17-én, 222 év termelés után. A felszínre hozott szén mennyisége **105.941.393** tonna.

Dorog, 2022. október 21.

Dr. Korompay Péter

200 éve történt

Bolyai János Temesvárról 1823. november 3-án édesapjához, Bolyai Farkashoz írott levelében olvashatjuk híressé vált sorait korszakalkotó tudományos felfedezéséről: „... a parallelákról egy munkát adok ki... olyan felséges dolgokat hoztam ki, hogy magam el-bámultam... ha meglátja Édes Apám, meg-esmeri; most többet nem szollhatok, tsak annyit, hogy semmiből egy ujj más világot teremtettem: mindaz, valamit eddig küldöttem, tsak kártyaház a' toronyhoz képest”.

A matematikusok és fizikusok a híres levelet a nem-euklidészi geometria, pontosabban annak egyik változata, *a hiperbolikus nem-euklidészi geometria születési dokumentumának tekintik 1823. november 3.-a napját*. Kortársai azonban nem ismerték fel annak korszakalkotó jelentőségét. Mikola Sándor *A fizika gondolatvilága* című könyvében így ír ennek okairól: „Ha Bolyai János csak logikai-matematikai kérdést oldott volna meg, bizonyára már életében elismerést aratott volna és munkája az értékes munkák közé soroztatott volna. Minthogy azonban új világfelfogást, új ismeretelméleti meggyőződést, a mindenséget átölelő új geometriai vázlatot alkotott, sorsa az volt, ami az úttörőké lenni szokott: a tekintetbe nem vétel, a lekicsinylés, a lenézés”.

Káplánné Juhász Márta

Hírlevél

Hírlevelünket az Egyesület honlapjáról is elérhetik:

Hírlevél

Ha javaslata, ötlete van a Hírlevéllel kapcsolatban, vagy van olyan híre, amit ezen a fórumon szeretne megosztani

tagtársainkkal, kérjük azt a hirlevel@ombke.hu e-mail címre küldje el.

A Hírlevelet összeállította:

Zelei Gábor